

2018.

HAÁSZ
IRÉN

EGY LÁNY ŐSZI ÁLMODOZÁSA

(Műfordításaim)

Tartalomjegyzék

Jovan Jovanonovic Zmaj: Dal a dalról.....	8
Robert Burns: Vörös, vörös rózsza	9
Robert Burns: John Anderson, drága Joe-m.....	11
Robert Burns: Szívem a Felföldé.....	12
Robert Burns: Az ördög vitte a fináncot.....	14
Robert Burns: Még forró csók	15
Robert Burns: Egy téli éjjel	17
Robert Burns: A rabszolga panasza	24
Henry Wadsworth Longfellow: Alkony.....	25
Henry Wadsworth Longfellow: Harun al Rasid.....	28
Laurence Hope: Kasmíri dal.....	29
Laurence Hope: A kedvesem volt a magány	30
Laurence Hope: A hűtlen.....	31
Laurence Hope: Tengeri dal.....	34
Ernest Dowson: Nem tart soká.....	36
Christina Georgina Rossetti: Gyászének.....	37
Christina Georgina Rossetti: Éva lánya.....	38
Christina Georgina Rossetti: Egy álom	40
Christina Georgina Rossetti: Hogyha meghalok.....	41

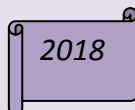
Christina Georgina Rossetti: Fagy.....	42
Christina Georgina Rossetti: Születésnap.....	44
Christina Georgina Rossetti: Mindenszentek	45
Christina Georgina Rossetti: Emlékezz	46
Thomas Moore: Édes estharangok.....	48
Emily Dickinson: A könyv.....	49
Emily Dickinson: A „remény” tollas valami	50
Emily Dickinson: Madár szállt le	51
Emily Dickinson: Ha elnyíltak a rózsák.....	53
William Wordsworth: Nárciszok.....	54
William Wordsworth: Panaszt	56
Ella Wheeler Wilcox: Márciusi hó.....	57
Ella Wheeler Wilcox: Hulló levél.....	59
Ella Wheeler Wilcox: Egy találkozó.....	60
Ella Wheeler Wilcox: Egy lány őszi álmodozása.....	62
Ella Wheeler Wilcox: Egy arany nap	64
Ella Wheeler Wilcox: Egy pohár bor	66
Ella Wheeler Wilcox: May-ról.....	68
Ella Wheeler Wilcox: Világ, melyben érdemes élni	71
Ella Wheeler Wilcox: Megismerés	72
Ella Wheeler Wilcox: Egy kép	73
Ella Wheeler Wilcox: Tanács.....	74

Ella Wheeler Wilcox: Az élet dala	77
Ella Wheeler Wilcox: Karácsonyi ábrándok	80
Ella Wheeler Wilcox: Mese	82
Ella Wheeler Wilcox: Egy ünnep	86
Ella Wheeler Wilcox: Baba a házban	90
Ella Wheeler Wilcox: A rosszlány	92
Ella Wheeler Wilcox: A tű és a cérna	93
Ella Wheeler Wilcox: Az álomfolyón	95
Ella Wheeler Wilcox: Lehetett volna	98
Adalbert von Chamisso: Menj csak tovább	99
William Butler Yeats: Ha vén leszel	100
William Butler Yeats: Óhajok égi palástról	101
William Butler Yeats: Dal a „Színészkirálynő”-ből	102
William Butler Yeats: A második eljövétel	104
Alfred Edward Housman: Tetőz szívemben bánat	106
Francis William Bourdillon: Ezer szeme az éjnek	107
Robert Louis Stevenson: A hinta	108
Robert Louis Stevenson: Köröttem nyári nap ragyog	109
Robert Louis Stevenson: A Hold	110
Robert Louis Stevenson: Ha kegytárgya szűnt, mit ér a szentély?... ..	111
Robert Louis Stevenson: A szél	113
Conrad Ferdinand Meyer: Bőség	114

Rudyard Kipling: Fókamama intelmei.....	116
Rudyard Kipling: Kék rózsák.....	117
Rudyard Kipling: Ha... ..	118
Michelangelo: 62. szonett	121
Michelangelo: 151. szonett	122
Puskin: Egy kis virág.....	123
Puskin: Csalogány és rózsa	125
Puskin: Csalogány és kakukk.....	126
Puskin: Ekhó	127
Puskin: Szerettem önt	128
Samuel Taylor Coleridge: Csókok	129
Adolf Schults: Ibolya és rózsa	130
Stefan George: Szöktetés	131
Rainer Maria Rilke: Vakíts meg.....	133
Rainer Maria Rilke: Urak kíséretében.....	134
Rainer Maria Rilke: Az ősz vége.....	135
Rainer Maria Rilke: Ősz.....	137
Rainer Maria Rilke: Orfeusz szonettek 1.	138
John Keats: Mikor félek	139
John Keats: Óda egy görög vázához	141
William Blake: Jeruzsálem	144
William Blake: Jeruzsálem: Britannia! Ébredj! Ébredj! Ébredj!.....	146

William Blake: Egy álom	147
William Blake: A tigris.....	149
William Blake: A bárány.....	151
William Blake: Harmónia s szeretet	153
Dante Gabriel Rossetti: Elmúlás	155
Thomas Hardy: Így szóltam a Szeretethez.....	157
Thomas Hardy: Közöttünk itt s mostan	159
Friedrich Nietzsche: Ecce homo	161
Wilhelm Busch: A majmok.....	162
Gustav Falke: Áldott kapu	163
Johann Wolfgang von Goethe: Vándor éji dala.....	165
Johann Christian Friedrich Hölderlin: Az élet fele	165
Edgar Allan Poe: Eldorádó	167
Heinrich Heine: A tenger partján lányka	169
Percy Bysshe Shelley: Óda a Nyugati Szélhez.....	170
Elizabeth Barrett Browning: Portugál szonettek (43.).....	175
Edward Lear: Limerickek 1-10	177
Lear 11-20.....	181
Lear 21-30.....	185
Lear vegyes	189

A német nyelvű versek magyarra ültetési Szöllősi Dávid,
az olasz nyelvűek Peszmegné Baricz Ágnes
nyersfordításai alapján készültek.

Jovan Jovanonovic Zmaj: Dal a dalról

Radmila Markovic nyersfordítása alapján

Hol fájdalom, ahol nyomor,

– a dal fukar,

hol intrikus, ahol komor,

– férfi a dal.

Hol az ember csodálatos,

– dal vet magot,

hol mások a gondolatok,

– a dal susog.

Ahol nincs más vigasztalás,

– dal érkezik,

Ahol tettvagy jelentkezik,

– fellélegzik.

Nem gyűlölet, a szerelem

– kormányozza,

dalban szíved viráglánccal

– balzsamozza.

*

Jovan Jovanović Zmaj

Pesma o pesmi

Gde je bola, gde je jada,

– Pesma blaži

Gde se klone, gde se pada,

– Pesma snaži

Gde su ljudi dobre ćudi,

– Pesma se ori

Što ne možeš drukčije reći

– Pesma zbori

Gde utehe nema druge,

– Pesma stiže

A gde sumnja sve obara,

– Pesma diže.

Jer u pesmi nema mržnje,

– Ljubav vlada,

U pesmi je cvetak vere,

– melem nada

Robert Burns: Vörös, vörös rózsa

Ó, szerelmem, mint a rózsa,

júniusra kihajt;

Ó, szerelmem melódia,

édes összhangot tart.

Amilyen mély a szerelmem,

lányka, oly tiszta vagy;

szeretni foglak, amíg csak

a tenger kiszárad.

Amíg a tenger kiszárad,

s köveket Nap porlaszt,

s homokszemeket perget lét,

én szeretni foglak.

És haladj csak, egyetlenem,
és boldogulj kicsit;
én újra visszatérek majd,
ezer mérföldről is.

Ó, szerelmem, mint a rózsa,
júniusra kihajt;
Ó, szerelmem melódia,
édes összhangot tart.

*

Robert Burns

A Red, Red Rose

O my love's like a red, red rose
That's newly sprung in June;
O my love's like the melody
That's sweetly played in tune.

As fair art though, my bonnie lass,
So deep in love am I;
And I will love thee still, my dear,
Till all the seas go dry.

Till all the seas go dry, my dear,
And the rocks melt with the sun;
O I will love thee still, my dear
While the sands of life shall run

And fare-thee well, my only Love!
And fare-thee well, awhile!
And I will come again, my; Love,
Though it were ten thousand miles.

O my love's like a red, red rose,
That's newly sprung in June:
O my love's like the melodie
That's sweetly played in tune.

Robert Burns: John Anderson, drága Joe-m

John Anderson, drága Joe-m,
először láttalak:
ránctalan volt a homlokod,
hollószín a hajad.
Lám, gyűrött mára homlokod,
és fürtöd, mint a hó;
de hús kezedre áldásom,
Anderson, drága Joe!

John Anderson, drága Joe-m,
csúcsra együtt hágtunk;
nem voltunk gazdagok, jó Joe-m,
de másra nem vágytunk.
Két kezünk ma is összefűz,
bár léptünk tántorgó,
s majd egymással szunnyadunk el,
Anderson, drága Joe!

*

Robert Burns

John Anderson, My Jo

John Anderson, my jo, John
When we were first acquent,
Your locks were like the raven,
Your bonnie brow was brent;
But now your brow is beld, John,
Your locks are like the snow;
But blessings on your frosty pow,
John Anderson, my jo!

John Anderson, my jo, John,
We clamb the hill thegither;
And monie a canty day, John,
We've had wi' ane anither:
Now we maun totter down, John,
But hand in hand we'll go,
And sleep thegither at the foot,
John Anderson, my jo.

Robert Burns: Szívem a Felföldé

Felföld, áldjon Isten, a szívemben égsz,
itt bátrak születnek, a skót oly merész;
Akármerre jártam, sors bárhogy forog,
Hegy-völgyedet Felföld, szeretni fogom.

A szívem az nincs itt, a síkon időz,
 A szívem vadászik, mert dús ott az őz,
 mert dús ott a szarvas, és csaltos a táj,
 a szívem az ott van, akármerre jár.

Ti hófedte ormok, most elbúcsuzom,
 ti gyorsvízü folyók, és völgykatlanok,
 ti rengeteg erdők, te vadjárta rét,
 az Úr áldjon Felföld, a szívem tiéd.

A szívem az nincs itt, a síkon időz,
 A szívem vadászik, mert dús ott az őz,
 mert dús ott a szarvas, és csaltos a táj,
 a szívem az ott van, akármerre jár.

*

Robert Burns

My Heart's in the Highlands

Farewell to the Highlands, farewell to the North,
 The birth-place of Valour, the country of Worth;
 Wherever I wander, wherever I rove,
 The hills of the Highlands for ever I love.

My heart's in the Highlands, my heart is not here;
 My heart's in the Highlands a-chasing the deer;
 A-chasing the wild-deer, and following the roe,
 My heart's in the Highlands wherever I go.

Farewell to the mountains high covered with snow;
 Farewell to the straths and green valleys below;
 Farewell to the forests and wild-hanging woods;
 Farewell to the torrents and loud-pouring floods.

My heart's in the Highlands, my heart is not here;
My heart's in the Highlands a-chasing the deer;
A-chasing the wild-deer, and following the roe,
My heart's in the Highlands wherever I go.

Robert Burns: Az ördög vitte a fináncot

Az ördög ment, az ördög ment,
és elvitte a fináncot.
Ő táncikált, csak táncikált,
és elvitte a fináncot.

Az ördög húzta a vonót,
forgatta a fináncot,
és minden nő rikoltozott:
– Csak vidd el a fináncot!

Hopp, csapra bort és csapra sört,
járjuk mi is a táncot,
és százszor is köszönjük meg,
hogy elvitte a fináncot.

Van polka, csárdás, csattanós,
és millió más táncunk,
de legjobb volt, mellyel a vén
Patás vitte a fináncunk!

*

Robert Burns

The Devil is Away with the Exciseman

The Devil is away, the Devil is away,
 The Devil is away with the Exciseman!
 He has danced away, he has danced away,
 He has danced away with the Exciseman!

The Devil came fiddling through the town,
 And danced away with the Exciseman!
 And every wife cries: – ‘Old Mahoun (Devil),
 I wish you luck of (with) the prize, man!

‘We will make our malt, and we will brew our drink,
 We will laugh, sing, and rejoice, man,
 And many good thanks to the big black Devil,
 That danced away with the Exciseman!

‘There is threesome reels, there is foursome reels,
 There is hornpipes and strathspeys, man,
 But the one best dance ever came to the land
 Was The Devil Is Away with the Exciseman!’

Robert Burns: Még forró csók

Még forró csók, aztán válás;
 örökkön az elbocsátás!
 Mély, szívből facsart könnyeket,
 sóhajtást, keservet nyelek.

Kit hagy el szerencse napja,
ha remény csillagát kapja?
Rám már nem csilloghat fénye,
körülvesz a kétség mélye.

Elfogult bár képzeletem,
okolnám, de nem tehetem;
szép Nancymet, aki látja,
nincs olyan, ki ellenállna.

Ha sosem susognánk bókot,
nem lopnánk vakon a csókot,
randevút, s válást felednénk,
tört szívvel sosem szenvednénk.

Boldog légy, első közt legszebb,
boldog légy, te jó, te kedves!
Birtokold kincsként a békét,
élvek és vidámság ékét.

Még forró csók, aztán válás;
örökön az elbocsátás!
Mély, szívből facsart könnyeket,
sóhajtást, keservet nyelek.

*

Robert Burns

Aye Fond Kiss

Aye fond kiss, and then we sever;
Aye farewell, and then forever!
Deep in heart-wrung tears I'll pledge thee,
Warring sighs and groans I'll wage thee.

Who shall say that Fortune grieves him,
 While the star of hope she leaves him?
 Me, nae cheerfu' twinkle lights me;
 Dark despair around benights me.
 I'll ne'er blame my partial fancy,
 Nothing could resist my Nancy;
 But to see her was to love her;
 Love but her, and love forever.
 Had we never lov'd say kindly,
 Had we never lov'd say blindly,
 Never met – or never parted –
 We had ne'er been broken-hearted.
 Fare thee well, thou first and fairest!
 Fare thee well, thou best and dearest!
 Thine be like a joy and treasure,
 Peace, enjoyment, love, and pleasure!
 A fond kiss, and then we sever;
 A farewell, alas, forever!
 Deep in heart-wrung tears I'll pledge thee,
 Warring sighs and groans I'll wage thee!

*

Robert Burns: Egy téli éjjel

Ha Boreas könyörtelen
 fú tar ágak közt élesen,
 arany Phoebus-t matt fénye sem
 emel délen,
 s zápor cseppjén sötétellne
 vad örvényben:

Éjjel vihar dönget tornyot,
s mély álomba zárul a gond,
míg olvadó árt patakok,
zúgó torlasz,
vagy barlangszájnak odva ont,
kizubogtat.

Ablakszemet, ajtót, hogy ráz!
Látom szinte szegény marhát,
s birkát, ahogy zord viharát
túri télnék,
s szikla-él fölött kishalát
barlangmélynek.

Lennék madár, csak apróka,
mi tavaszi, víg napokba'
gyönyörködtet, ha dalolna,
mi más lehet?
Mért rettegnél szárnycsattogva
s zárnád szemed?

Gyilkos művön munkálkodál,
barbár hazád elűz most már,
véres hely, omló juh-hodály,
szívem feled,
míg irgalmatlan kínod fáj,
s üt mély sebet.

Phoebe uralma alatt nyög
sivár lapály, homályos rög;
lelkemben gondolatkörök
koszorúja,
míg füleimbe így tör föl
dallam búja: –

„Szelek, dühöngve fújjatok!
Fagyok, harapva fagyjatok!
Havak, szállongva fojtsatok!
Több könyörtelen, zord pofont
egyesülve se bírhattok,
amennyi rosszindulatot
hívó fivérre oszthatott.

Lásd az elnyomás kardvasát,
a vad becsvágy hogy őrjög;
halld a véreb-járt vadcsapást,
jajszót, halált a földön!
A békés vidék völgyében épp
az Igazság szól sírós mesét,
hogy pompázott a Flanc, hatalmát
parazita talpnyalók mérge,
szolgalelkűek hada védte,
s nézi kiterjedt birodalmát;
szemléli az egyszerű bérest,
ki ezt a parádét fenntartja –
milyen más fajta lény ez,
durvább anyagból létez’, –
úri kény-kedv szerinti használatra!

Hol a szerető gyöngédség,
az úri erény hol él még,
hol büszke önerő?
A szeretet nemes neve
alatt önző cél áldja-e
magát magában – van-e ily kikötő?
Szűz ártatlanság zsákmányul
esik hamis csapdába:

a dícsért erény elfordul,
kitér, lágy sajnálatba múl',
könny és fohász hiába!
Tán most a nyomor mocskos fészke
feszíti szélrohamnak, féltve
csenevész mellét egy anya félsze!
Ó, ti, kik alatt puha hencser,
gondoljatok a nyomorultra,
kit ti szántatok komor sorsra,
s kit elhagyott barát, szerencse!
Metsző természet beteglázal
szalmán teríti, vágy alvásra,
míg lyukas tető, omló házfal
borzongatja, s hó gyűl rakásra!
Gondold, mily zord a tömlőc-zárka,
hol szegény szerencsétlen várja –
megtévedt ember, büntudatos –
a felmentést; de mért üt a jog
a nyomorultra meg nem unva,
kit már úgyis megvert Fortuna?
Kínok fiai bajban fivérek,
testvér segít, hogy lásd, szép az élet!

Hallottam egy gall Kakasról,
hazát köszöntött reggel,
lerázott minden zavarót,
vidító, lelkes beggyel.
Igaza mély hatású rám,
de az Ő dolgán túl
a szív jóindulatú tán,
olyan, akár az Úr.

*

Robert Burns

A Winter Night

When biting Boreas, fell and doure,
Sharp shivers thro' the leafless bow'r;
When Phoebus gies a short-liv'd glow'r,
Far south the lift,
Dim-dark'ning thro' the flaky show'r,
Or whirling drift:

Ae night the storm the steeples rocked,
Poor Labour sweet in sleep was locked,
While burns, wi' snawy wreaths upchoked,
Wild-eddying swirl,
Or thro' the mining outlet bocked,
Down headlong hurl.

List'ning, the doors an' winnocks rattle,
I thought me on the ourie cattle,
Or silly sheep, wha bide this brattle
O' winter war,
And thro' the drift, deep-lairing, sprattle,
Beneath a scar.

Ilk happing bird, wee, helpless thing!
That, in the merry months o' spring,
Delighted me to hear thee sing,
What comes o' thee?
Whare wilt thou cow'r thy chittering wing
An' close thy e'e?

Ev'n you on murd'ring errands toil'd,
Lone from your savage homes exile'd,
The blood-stain'd roost, and sheep-cote spoil'd

My heart forgets,
While pityless the tempest wild
Sore on you beats.

Now Phoebe in her midnight reign,
Dark-muff'd, view'd the dreary plain;
Still crowding thoughts, a pensive train,
Rose in my soul,
When on my ear this plaintive strain,
Slow, solemn, stole: –

„Blow, blow, ye winds, with heavier gust!
And freeze, thou bitter-biting frost!
Descend, ye chilly, smothering snows!

Not all your rage, as now united, shows
More hard unkindness unrelenting,
Vengeful malice unrepenting.
Than heaven-illumin'd Man on brother Man bestows!

„See stern Oppression's iron grip,
Or mad Ambition's gory hand,
Sending, like blood-hounds from the slip,
Woe, Want, and Murder o'er a land!
Ev'n in the peaceful rural vale,
Truth, weeping, tells the mournful tale,
How pamper'd Luxury, Flatt'ry by her side,
The parasite empoisoning her ear,
With all the servile wretches in the rear,
Looks o'er proud Property, extended wide;
And eyes the simple, rustic hind,
Whose toil upholds the glitt'ring show –

A creature of another kind,
 Some coarser substance, unrefin'd –
 Plac'd for her lordly use thus far, thus vile, below!

„Where, where is Love's fond, tender throe,
 With lordly Honour's lofty brow,
 The pow'rs you proudly own?
 Is there, beneath Love's noble name,
 Can harbour, dark, the selfish aim,
 To bless himself alone?
 Mark maiden-innocence a prey
 To love-pretending snares:
 This boasted Honour turns away,
 Shunning soft Pity's rising sway,
 Regardless of the tears and unavailing pray'rs!
 Perhaps this hour, in Misery's squalid nest,
 She strains your infant breast to her joyless
 And with a mother's fears shrinks at the rocking blast!

„Oh ye! who, sunk in beds of down,
 Feel not a want but what yourselves create,
 Think, for a moment, on his wretched fate,
 Whom friends and fortune quite disown!
 Ill-satisfy'd keen nature's clamorous call,
 Stretch'd on his straw, he lays himself to sleep;
 While through the ragged roof and chinky wall,
 Chill, o'er his slumbers, piles the drift heap!
 Think on the dungeon's grim confine,
 Where Guilt and poor Misfortune pine!
 Guilt, erring man, relenting view,
 But shall thy legal rage pursue
 The wretch, already crushed low
 By cruel Fortune's undeserved blow?

Affliction's sons are brothers in distress;
A brother to relieve, how exquisite the bliss!"

I heard nae mair, for Chanticleer
Shook off the pouthery snaw,
And hail'd the morning with a cheer,
A cottage-rousing craw.
But deep this truth impress'd my mind –
Thro' all His works abroad,
The heart benevolent and kind
The most resembles God.

Robert Burns: A rabszolga panasza

Szenegál, édesem, rabszolgává ott lettem,
és Virginia földjén, földjén ó:
drága táj volt az nekem, sose látja már szemem;
s ó, jaj! Oly törődött vagyok, fáradt én, ó.

Ama bájos helyen hó és fagy nem terem,
mint Virginia földjén, földjén ó:
zúg folyó szüntelen, s virágillat kereng,
s ó jaj! Oly törődött vagyok, fáradt én, ó.

Az igát húzom, míg kegyetlen ostor csíp,
itt Virginia földjén, földjén ó:
szemem értetek sír, barátim, míg csak bír,
s ó, jaj! Oly törődött vagyok, fáradt én, ó.

*

Robert Burns

The Slave's Lament

It was in sweet Senegal that my foes did me enthrall,
 For the lands of Virginia,-ginia, O:
 Torn from that lovely shore, and must never see it more;
 And alas! I am weary, weary O:
 Torn from that lovely shore, and must never see it more;
 And alas! I am weary, weary O.

All on that charming coast is no bitter snow and frost,
 Like the lands of Virginia,-ginia, O:
 There streams for ever flow, and there flowers for ever blow,
 And alas! I am weary, weary O:
 There streams for ever flow, and there flowers for ever blow,
 And alas! I am weary, weary O:

The burden I must bear, while the cruel scourge I fear,
 In the lands of Virginia,-ginia, O;
 And I think on friends most dear, with the bitter, bitter tear,
 And alas! I am weary, weary O:
 And I think on friends most dear, with the bitter, bitter tear,
 And alas! I am weary, weary O:

Henry Wadsworth Longfellow: Alkony

Az alkony borús, szomorú,
 szabadon fúj vad szélvész,
 s mint madárszárnyak, verdesve
 villan a fehér tajték.

De rőzse rőt fénye ragyog
a halász kunyhójában,
s egy arcocska az ablaknál
mereng az éjszakában.

Zárd, zárd be azt az ablakot,
mert e szemek elé
már szellemalakot formál
a növekvő setét.

S egy asszony remegő árnya
járkál ide s tova,
most plafonra magasodik,
majd hull alacsonyra.

Vajon az ablakcsapkodó
tenger, s vad éji szél
ennek a kicsiny gyermeknek,
ha tombol, mit mesél?

Arcáról pírt miért fakít,
mért tör anya szívét
tombolva dúló óceán,
és vad, zord éji szélvész?

*

Henry Wadsworth Longfellow
Twilight

The twilight is sad and cloudy,
The wind blows wild and free,
And like the wings of sea-birds
Flash the white caps of the sea.

But in the fisherman's cottage
There shines a ruddier light,
And a little face at the window
Peers out into the night.

Close, close it is pressed to the window,
As if those childish eyes
Were looking into the darkness,
To see some form arise.

And a woman's waving shadow
Is passing to and fro,
Now rising to the ceiling,
Now bowing and bending low.

What tale do the roaring ocean,
And the night-wind, bleak and wild,
As they beat at the crazy casement,
Tell to that little child?

And why do the roaring ocean,
And the night-wind, wild and bleak,
As they beat at the heart of the mother,
Drive the color from her cheek?

Henry Wadsworth Longfellow: Harun al Rasid

Harun al Rasid egy napon
Ily verset lelt egy könyvlapon:

Hol vannak királyok s urak
kik egykor világot bírtak?

Az úton, melyen te is jársz,
elmentek, s vittek fényt, pompát.

Ó te, kinek osztályrésze
világ, s méltánylás egésze,

végy el mindent, mit kaphatnál,
de tudd: az út vége: halál.

Harun al Rasid leborult,
bús könnye a lapokra hullt.

*

Henry Wadsworth Longfellow

Haroun Al Rashid

One day, Haroun Al Raschid read
A book wherein the poet said: –

„Where are the kings, and where the rest
Of those who once the world possessed?”

„They’re gone with all their pomp and show,
They’re gone the way that thou shalt go.”

„O thou who choosest for thy share
The world, and what the world calls fair,”

„Take all that it can give or lend,
But know that death is at the end!”

Haroun Al Raschid bowed his head:
Tears fell upon the page he read.

Laurence Hope: Kasmíri dal

Nagy Domokos Imre nyersfordítása alapján

Szerettem sápadt kezed Shalimarnál,
Merre vagy most? Kit vonz igézeted?
Kit vezetsz messze a gyönyörök útján,
mielőtt szenvedésbe kergeted?

Ó, Kínom, s Gyönyöröm sápadt forrása,
Ég és Pokol kapuja bezárult.
Mily vad volt forró vérem rohanása,
míg simogattál, s nem mondtál búcsút!

Úszó lótuszrüggy volt sápadt ujjad pírja,
hol együtt voltunk hideg vizeken.
Bár éreztem volna, hogy nyakam szorítja,
s megfojt a lét, ha búcsút intsz nekem.

*

Laurence Hope

Cashmere song

Pale hands I loved beside the Shalimar,
 Where are you now? Who lies beneath your spell?
 Whom do you lead on rapture's roadway far,
 Before you agonise them in farewell?

Oh, pale dispensers of my Joys and Pains,
 Holding the doors of Heaven and Hell,
 How the hot blood rushed wildly through the veins,
 Beneath your touch, until you waved farewell.

Pale hands, pink tipped, like Lotus buds that float
 On those cool waters where we used to dwell,
 I would have rather felt you round my throat,
 Crushing out life, than waving me farewell.

Laurence Hope: A kedvesem volt a magány

Nagy Domokos Imre nyersfordítása alapján

A kedvesem volt a magány,
 a parton hevertem,
 s bánat, szorongás lágy dalát
 ébresztette bennem.

Később más kedves érkezett,
kit többször kívántam.
Sugárzó szépség volt neve,
s fiának lángszárnya.

*

Laurence Hope

My paramour was loneliness

My paramour was loneliness,
And lying by the sea,
Soft songs of sorrow and distress,
He did beget in me.

Later another lover came
More meet for my desire
„Radiant Beauty” was his name,
His sons had wings of fire.

Laurence Hope: A hűtlen

Szeretőnél több voltál nekem,
szent és félig isteni varázs,
naplemente a kék tengeren,
lombrezdülés, csillagragyogás.

Túl kevés volt bennem a vonzó
adottság, báj, hogy hűségedet
rám vesztegeds; ki oly pazarló,
de osztolni terajta képtelen.

Jaj, Templomom, Szentélyem voltál,
s be mezítláb, főhajtva léptem
fizetni hódolatom zsoldját,
nem összetiport udvart reméltem.

Mindenki más tudta, csak én nem
– bízó bolond, a hit hogy elvakít –
szív piacán vertem el pénzem,
naiv álmok vert tallérait.

Mégis vége. Felejteni kell!
Vagy találni új szeretőt, mást,
meglelt hűség reményeivel,
vagy hitetlen sodródni tovább.

Léhán szeretni, csak könnyedén,
(egynek lenni a sok közt) – lehet.
Igaz, tehetek még könnyen én,
ugyanúgy, amint te is teszed.

Ó, az édes, vesztett éjszakák!
Mint halál volt a szürke reggel...
Szerelmedért, hogy magas az ár,
tudtam. Fizettem volna, kedvvel.

*

Laurence Hope

Disloyal

You were more than a Lover to me, –
Were something sacred, and half divine, –
Akin to Sunset over the Sea,
To leaves that tremble and stars that shine.

There was not much to attract in me,
No gift or beauty; you did not care
Enough to give me fidelity
Who cared so deeply, and could not share.

Alas, my Temple! I find the Shrine
I entered barefoot, with bended head,
To pay that tender homage of mine,
An open courtyard, where all may tread!

And all men knew it, I hear, but I,
Who being a trusting fool, it seems,
Went to the Market of Love to buy
With coins of worship, and faith, and dreams!

Still it is over. Now, to forget!
I know not whether to choose anew
In hopes of finding loyalty yet,
Or fond but faithless, drift on with you.

Loving you lightly, among the rest, –
(Many a little, not greatly one), –
You may be right: I may find it best
To do, henceforward, as you have done.

But ah, for my sweet, lost nights with you,
When had Death been, in the dawning grey,
Price of your beauty and love, I knew
I would have paid, and been glad to pay!

*

Laurence Hope: Tengeri dal

A kabinfal deszkáival szemben
(köztük s köztem csekély e valami)
nagy hullámok sóhajtoztak lüktetve,
Indiai tenger hullámai.

Fehér volt arcod, mint a fehér hab,
hajad, mint hullámfodor víz zöldjén.
Illantam volna, vonzott a túlpárt
ezen az éjen, a világ végén.

Szél fújt a nyitott nyíláson keresztül
frissen, szabadon, sósan ünnepelt,
emelte hajad, csókolt veszettül,
majd a nyílt tengerre visszasepert.

A motor dohogás sohasem szűnt,
mégis hallottam szívdobbanásod.
Ajkad sóssága is édesnek tűnt,
és engedékenynek hallgatásod.

Szűk ágyadon fekve szenvedélyes
Hullám emelt, s láttam, hogy egy veled
minden lényeg, mi a földön édes,
és szomorú, furcsa a tengeren.

És fehér voltál, mint a fehér hab,
hajad, mint hullámfodor víz zöldjén.
S csak vitorláztunk, vonzott végső part
ezen az éjen, a világ végén.

*

Laurence Hope

Sea song

Against the planks of the cabin side,
(So slight a thing between them and me,)
The great waves thundered and throbbed and sighed,
The great green waves of the Indian sea!

Your face was white as the foam is white,
Your hair was curled as the waves are curled,
I would we had steamed and reached that night
The sea's last edge, the end of the world.

The wind blew in through the open port,
So freshly joyous and salt and free,
Your hair it lifted, your lips it sought,
And then swept back to the open sea.

The engines throbbed with their constant beat;
Your heart was nearer, and all I heard;
Your lips were salt, but I found them sweet,
While, acquiescent, you spoke no word.

So straight you lay in your narrow berth,
Rocked by the waves; and you seemed to be
Essence of all that is sweet on earth,
Of all that is sad and strange at sea.

And you were white as the foam is white,
Your hair was curled as the waves are curled.
Ah! had we but sailed and reached that night,
The sea's last edge, the end of the world!

Ernest Dowson: Nem tart soká

Nagy Domokos Imre nyersfordítása alapján

Nem tart soká bánatunk és örömünk,
szerelem, harag, vágy:
egyik sem jussunk már, ha átlépünk
Lét kapuján.

Nem tart soká bor és rózsák napja:
egy ködös álmon túl
felbukkan röpke percre álmunkban, s az
út bezárul.

*

Ernest Dowson

They are not long

They are not long, the weeping and the laughter,
Love and desire and hate:
I think they have no portion in us after
We pass the gate.

They are not long, the days of wine and roses:
Out of a misty dream
Our path emerges for awhile, then closes
Within a dream.

Christina Georgina Rossetti: Gyászének

Miért születted, mikor hó szakadt?
Jöttél volna, ha kakukk hívogat,
vagy szőlőfürtök csúcса zöld,
vagy fecskehád alatt a föld
messze elsüllyed már,
halódik a nyár.

Miért haltál gyapjúnyírás alatt?
Mentél volna, ha almák hullanak,
midőn elnémul a tücsökhang,
ázott tarlóvá válik a hant,
s édes lényekre már
a szél se talál.

*

Christina Georgina Rossetti

A Dirge

Why were you born when the snow was falling?
 You should have come to the cuckoo's calling
 Or when grapes are green in the cluster,
 Or, at least, when lithe swallows muster
 For their far off flying
 From summer dying.

Why did you die when the lambs were cropping?
 You should have died at the apples' dropping,
 When the grasshopper comes to trouble,
 And the wheat-fields are sodden stubble,
 And all winds go sighing
 For sweet things dying.

Christina Georgina Rossetti: Éva lánya

Nappal aludtam, én bolond,
 s nem éjjel hűvösében
 ébresztett vigasztalan hold;
 rózsám túl hamar porba holt,
 virágom mind letéptem.

Nem óvtam jól kis kertemet;
 fonnyadt, fakult aléltn,
 szememből most a könny pereg:
 nyár volt lehunyva szememet,
 s most felébredve tél van.

Mondd, mit hoz holnapi tavasz,
a jövő nap-melegje:
a puszta remény váza az,
haló kacaj, daláradat,
s rajtam a magány csendje.

*

Christina Georgina Rossetti
A Daughter of Eve

A fool I was to sleep at noon,
And wake when night is chilly
Beneath the comfortless cold moon;
A fool to pluck my rose too soon,
A fool to snap my lily.

My garden-plot I have not kept;
Faded and all-forsaken,
I weep as I have never wept:
Oh it was summer when I slept,
It's winter now I waken.

Talk what you please of future spring
And sun-warm'd sweet to-morrow:
Stripp'd bare of hope and everything,
No more to laugh, no more to sing,
I sit alone with sorrow.

Christina Georgina Rossetti: Egy álom

Álmomban egyszer (álmodtam rólad)
nyílt mezőn láttuk, egy gyors galambpár
hogy kergetőzik, cikázva mint száll,
jól láthatóan hogy udvarolnak.

S feléjük árnyék: lég falánk sólyma
hussant lecsapva, s feladták ők.
Lassúak voltak, nem is egyenlők,
s vesztették mindazt, mi a lét sója.

Pihéik hulltak földre kerengve,
bíborral pettyes fehér tollak.
És én már sírtam, feléd rohanvást,

de te nem voltál; sövények voltak,
s bujkáló szél, mely hangot vert benne,
elhalón síró bárányok hangját.

*

Christina Georgina Rossetti

A Dream

Once in a dream (for once I dreamed of you)
We stood together in an open field;
Above our heads two swift-winged pigeons wheeled,
Sporting at ease and courting full in view.
When loftier still a broadening darkness flew,
Down-swooping, and a ravenous hawk revealed;
Too weak to fight, too fond to fly, they yield;
So farewell life and love and pleasures new.

Then as their plumes fell fluttering to the ground,
Their snow-white plumage flecked with crimson drops,
I wept, and thought I turned towards you to weep:
But you were gone; while rustling hedgerow tops
Bent in a wind which bore to me a sound
Of far-off piteous bleat of lambs and sheep.

Christina Georgina Rossetti: Hogyha meghalok

Hogyha meghalok, kedves,
Búsan ne énekelj,
Fölém ne rózsát ültess,
Árnyas ciprus se kell;
Legyen zöld fű felettem
Zápor-, s harmatnedves,
S ha akarsz, emlékezz rám,
S ha akarsz, feledhetsz.

Nem látok majd árnyakat,
Nem érzek majd esőt,
Nem hallom fülemüle
Trilláját, szenvedőt;
S álmodva alkonyatkor,
Mely jön vagy messze megy,
Talán majd emlékszem rád,
És talán feledlek.

*

Christina Georgina Rossetti

When I'm dead, my dearest

When I'm dead, my dearest,
Sing no sad songs for me;
Plant thou no roses at my head,
Nor shady cypress tree:
Be the green grass above me
With showers and dewdrops wet;
And if thou wilt, remember,
And if thou wilt, forget.

I shall not see the shadows,
I shall not feel the rain;
I shall not hear the nightingale
Sing on, as if in pain:
And dreaming through the twilight
That doth not rise nor set,
Haply I may remember,
And haply may forget.

Christina Georgina Rossetti: Fagy

Mit tesz báránka
fagyos éjszaka?
Befészkei magát gondos
anyja gyapjába.

Mit tesz fióka
éji harmatba’?
Anyja szárnya alatt alszik
amíg virradna.

Ha fán vagy réten
kellene élnem,
ilyen meleg, puha helyet
találj te nékem!

*

Christina Georgina Rossetti
A Chill

What can lambkins do
All the keen night through?
Nestle by their woolly mother
The careful ewe.

What can nestlings do
In the nightly dew?
Sleep beneath their mother’s wing
Till day breaks anew.

If in a field or tree
There might only be
Such a warm soft sleeping-place
Found for me!

Christina Georgina Rossetti: Születésnap

Szívem mint csicsergő madár,
mely zsenge csemetén fészkel,
szívem akár az almafa,
mely csüngő gyümölcsöt érlel;
Szívem mint szívárványkagyló
Halcyon ős tengerében;
Szívem boldogabb mindennél,
mert eljön szerelmem, érzem.

Emelj trónust nekem, díszes
prémekkel, lila selyemmel;
Faragj galambot rá, gránát
almát és pávát száz szemmel;
Arany és ezüst szőlők közt
Bourbon-liliom heverjen,
mert születésnapomra jön,
eljön hozzám a szerelmem!

*

Christina Georgina Rossetti

A Birthday

My heart is like a singing bird
Whose nest is in a water'd shoot;
My heart is like an apple-tree
Whose boughs are bent with thickset fruit;
My heart is like a rainbow shell
That paddles in a halcyon sea;
My heart is gladder than all these
Because my love is come to me.

Raise me a dais of silk and down;
 Hang it with vair and purple dyes;
 Carve it in doves and pomegranates,
 And peacocks with a hundred eyes;
 Work it in gold and silver grapes,
 In leaves and silver fleurs-de-lys;
 Because the birthday of my life
 Is come, my love is come to me.

Christina Georgina Rossetti: Mindenszentek

Drága tömjént, fűszert hoztak elébe,
 vidulhasson szeme arany kincsen;
 Ó, Szentanya, én mit tehetek érte,
 hogy rám nézni méltónak tekintsen?
 Az ő daluk édesen száll Feléje,
 koszorút fűz megdicsőült tincsen;
 égbe szárnyal szeretetük erénye,
 csak én sírom vétkem por-bilincsben.
 S az én Anyám édes hangja fölzengett
 a bensőmben, felelt bús szívemnek:
 „Énekelj az égnek, rögnek, örvendezz;
 emeld szíved, lába elé rakjad,
 nem kéri, de olyan, mint te; szívleld meg,
 s zászlóként leng szeretete rajtad.”

*

Christina Georgina Rossetti

All Saints

They have brought gold and spices to my King,
 Incense and precious stuffs and ivory;
 O holy Mother mine, what can I bring
 That so my Lord may deign to look on me?
 They sing a sweeter song than I can sing,
 All crowned and glorified exceedingly:
 I, bound on earth, weep for my trespassing, –
 They sing the song of love in heaven, set free.
 Then answered me my Mother, and her voice
 Spake to my heart, yea answered in my heart:
 'Sing, saith He to the heavens, to earth, Rejoice:
 Thou also lift thy heart to Him above:
 He seeks not thine, but thee such as thou art,
 For lo His banner over thee is Love.'

Christina Georgina Rossetti: Emlékezz

Emlékezz rám, hogyha már nem leszek,
 egy csendes, messze föld fogadott be;
 ha elfordulva mennem kellene,
 amikor többé nem tart meg kezéd.

Emlékezz rám, hogyha egy szép napon
 nem szólnél tervet jövőnkőről szólva;
 késő lenne már, hasztalan volna
 minden tanács, vagy ima, angyalom.

S ha felednél, de kis idő múltán
eszedbe jutnék, nem sajogna az;
a bús enyészet hagyna rád vigaszt,
elvirult gondolataim porát,
mert többet ér az elválás után
mosolygós emlék, mint búskomorság.

*

Christina Georgina Rossetti

Remember

Remember me when I am gone away,
Gone far away into the silent land;
When you can no more hold me by the hand,
Nor I half turn to go, yet turning stay.
Remember me when no more day by day
You tell me of our future that you plann'd:
Only remember me; you understand
It will be late to counsel then or pray.
Yet if you should forget me for a while
And afterwards remember, do not grieve:
For if the darkness and corruption leave
A vestige of the thoughts that once I had,
Better by far you should forget and smile
Than that you should remember and be sad.

Thomas Moore: Édes estharangok

Estharangok, estharangok,
Hány mesét cseng édes hangtok:
Ifjúkor, otthon, szép idő
Kongástok hallva visszajő.

A boldog órák elmúltak,
Sok, egykor vidám szív nyughat
Most sötétlő sírdomb alatt,
Nem hallva estharangokat.

S így lesz, ha én is elmegyek:
Más költők járnak völgyetek,
Rólatok zengve dallamot
Ti édes esti harangok.

*

Thomas Moore The Evening Bells

Those evening bells! those evening bells!
How many a tale their music tells,
Of youth and home and that sweet time
When last I heard their soothing chime.

Those joyous hours are past away:
And many a heart, that then was gay,
Within the tomb now darkly dwells,
And hears no more those evening bells.

And so 'twill be when I am gone:
 That tuneful peal will still ring on,
 While other bards shall walk these dells,
 And sing your praise, sweet evening bells!

Emily Dickinson: A könyv

Fregatt oly messzire vinni,
 mint egy könyv, nem képes,
 s mint szilaj vers, felhorgadni,
 tud-e csődör, – kétes.
 Még útdíjakat sem kér el,
 s koldust is kiszolgál:
 milyen szerény ez a lélek
 utaztató batár!

*

Emily Dickinson

A Book

There is no frigate like a book
 To take us lands away,
 Nor any coursers like a page
 Of prancing poetry.
 This traverse may the poorest take
 Without oppress of toll;
 How frugal is the chariot
 That bears a human soul!

Emily Dickinson: A „remény” tollas valami

A remény tollas valami,
mely a lélekre száll,
szavak nélkül is hallani
és soha le nem áll.

Viharban a legédesebb,
és fájhat a vihar,
mely meggyötri e madarat,
mely oly meleget ad.

Hallottam fagyos földeken,
s különös tengeren,
de végső esetekben sem
hagyott cserben engem.

*

Emily Dickinson

„Hope” is the thing with feathers

„Hope” is the thing with feathers –
That perches in the soul –
And sings the tune without the words –
And never stops – at all –

And sweetest – in the Gale – is heard –
And sore must be the storm –
That could abash the little Bird
That kept so many warm –

I've heard it in the chilliest land –
And on the strangest Sea –
Yet, never, in Extremity,
It asked a crumb – of Me.

Emily Dickinson: Madár szállt le

Madár szállt ösvényre,
nem sejtve, hogy nézem;
kettétépett egy kukacot,
és megette nyersen.

Majd hajló fűszálról
friss harmatot ivott,
s futni hagyott egy bogarat,
míg a falhoz ugrott.

Hogy körbe fürkészett,
csillant fürge szeme, –
ljedt gyöngyök – gondoltam én,
s forgott bársony feje,

mint veszélyben, félve;
morzsával kínáltam,
s ő kibontva szárnytollait,
elevezett lágyan,

hogy légoceánban
ezüst nyomot hasít,
mint pillangó, ha csapkodja
détenger partjait.

*

Emily Dickinson

A Bird Came Down

A bird came down the walk:
He did not know I saw;
He bit an angle-worm in halves
And ate the fellow, raw.

And then he drank a dew
From a convenient grass,
And then hopped sidewise to the wall
To let a beetle pass.

He glanced with rapid eyes
That hurried all abroad, –
They looked like frightened beads, I thought;
He stirred his velvet head

Like one in danger; cautious,
I offered him a crumb,
And he unrolled his feathers
And rowed him softer home

Than oars divide the ocean,
Too silver for a seam,
Or butterflies, off banks of noon,
Leap, splashless, as they swim.

Emily Dickinson: Ha elnyíltak a rózsák

Rózsák szirma hullt, kedves,
ibolya elvirult,
s ha dongók ünnepélyes
röpte alkonyba múlt,

Ha kéz már nem nyúl nyári
Auburn-ben virághoz
s elpihen –, csokrom akkor
vidd el és imádkozz.

*

Emily Dickinson

When roses cease

When roses cease to bloom, dear,
And violets are done,
When bumble-bees in solemn flight
Have passed beyond the sun,

The hand that paused to gather
Upon this summer's day
Will idle lie, in Auburn, –
Then take my flower, pray!

William Wordsworth: Nárciszok

Akár hegyek-völgyek felett
a felleg, arra jártam én
magányosan, hol hirtelen
seregnyi nárcisz állt elém;
a tószegélyi fák alatt
ingatta szellő szárukat.

Elnyúlva, mint a csillagok
ragyognak át Tejút porán,
a szemhatárig elhatolt
özönjük vízszegély során;
s ezernyi kis virág vetett
vidáman, táncosan fejet.

A tó fodorja ringató,
de fényük vígan túlnövi:
poéta kedve bár fakó,
e társaság elbűvöli,
s elámulok derülten én,
mi szépet nyújt e kép felém.

Ha néha fekszem ágyamon
tunyán, merengve, révedőn,
fejemben újra láthatom
feléledni e szép mezőt;
a szívemben öröm kering,
s a nárciszokkal szívem ing.

*

William Wordsworth

Daffodils

I wandered lonely as a cloud
That floats on high o'er vales and hills,
When all at once I saw a crowd,
A host, of golden daffodils;
Beside the lake, beneath the trees,
Fluttering and dancing in the breeze.

Continuous as the stars that shine
And twinkle on the milky way,
They stretched in never-ending line
Along the margin of a bay:
Ten thousand saw I at a glance,
Tossing their heads in sprightly dance.

The waves beside them danced; but they
Out-did the sparkling waves in glee:
A poet could not but be gay,
In such a jocund company:
I gazed – and gazed – but little thought
What wealth the show to me had brought:

For oft, when on my couch I lie
In vacant or in pensive mood,
They flash upon that inward eye
Which is the bliss of solitude;
And then my heart with pleasure fills,
And dances with the daffodils.

William Wordsworth: Panasz

Egy változás – szegény fejem!
Kapuján gyengéd szívemnek,
nemrég még ömlött szerelmed
mint szökőkútból a permet;
ömlött nagylelkűn, önzetlen,
nem méricskélve szükségem.

Hány boldog percet számoltam!
Pezsgő, élő szerelemben
minden felett áldott voltam,
de elfolyt felszentelt vizem.
Merjem mondani, mim maradt?
Vigasztalan kút, elapadt.

Szerelem kútja – mély lehet,
Ám bízom benne – nem száraz,
de mit számít, ha a vizek
alszanak csendben, homályban,
– s a változás már örökre
szívem kapuján tett tönkre.

*

William Wordsworth

A Complaint

There is a change – and I am poor;
Your love hath been, nor long ago,
A fountain at my fond heart's door,
Whose only business was to flow;

And flow it did; not taking heed
Of its own bounty, or my need.

What happy moments did I count!
Blest was I then all bliss above!
Now, for that consecrated fount
Of murmuring, sparkling, living love,
What have I? Shall I dare to tell?
A comfortless and hidden well.

A well of love – it may be deep –
I trust it is, – and never dry:
What matter? If the waters sleep
In silence and obscurity.
– Such change, and at the very door
Of my fond heart, hath made me poor.

Ella Wheeler Wilcox: Márciusi hó

Új hó a régi havat lepje el;
mely letaposott, foltos és ázott.
Szűzies, tiszta, fehér pelyhekkal
rejtse előlünk e piszkos világot.
S tél holtával e szép, fehér lapon
lábnyomot az édes tavasz hagyjon.

Új élet fedjen régi életet;
a múlt szomorú hibákkal terhelt,
rejtse el szemünk elől tettekkel
csendben, fehérén, mint a hópehely.

Ha földi lét olvad örök tavaszba
bűnbánat fehér köpenyének lágy
fátylát hullajtsa rá finoman hajtva,
mint új hó a régit elfedte már.

*

Ella Wheeler Wilcox

A March Snow

Let the old snow be covered with the new:
The trampled snow, so soiled, and stained, and sodden.
Let it be hidden wholly from our view
By pure white flakes, all trackless and untrodden.
When Winter dies, low at the sweet Spring's feet
Let him be mantled in a clean, white sheet.

Let the old life be covered by the new:
The old past life so full of sad mistakes,
Let it be wholly hidden from the view
By deeds as white and silent as snow-flakes.

Ere this earth life melts in the eternal Spring
Let the white mantle of repentance fling
Soft drapery about it, fold on fold,
Even as the new snow covers up the old.

Ella Wheeler Wilcox: Hulló levél

Egy kitartó kis zöld levél,
egy merész, bátor fagy;
egy randevú, egy-két csók még,
s az ifjúság elhagy.
Ó, jaj nekem!
Keserű ár, mit kér.

Egy büszke folt, élénk veres,
a napon mint remeg;
egy portölcsér, egy szélöket,
a verseny szüntelen.
Ó, jaj nekem!
Volt, hogy az egyetlen.

*

Ella Wheeler Wilcox

A Fallen Leaf

A trusting little leaf of green,
A bold audacious frost;
A rendezvous, a kiss or two,
And youth for ever lost.
Ah, me!
The bitter, bitter cost.

A flaunting patch of vivid red,
That quivers in the sun;
A windy gust, a grave of dust,
The little race is run.

Ah, me!
Were that the only one.

Ella Wheeler Wilcox: Egy találkozó

Hanyagul fordultam egy lap után,
dalt dúdolgatva, sok-sok éve már,
s felmosolygott rám, mint forgalmas utcán
régi barát, ki találkára vár.

Ez az egyszerű kis dal tele volt
reménnyel, igazsággal, lendülettel,
melyek ily friss reggelhez tartozók,
hogy ifjúságom megérthessem egyszer.

Tele volt édes, képzelt fájdalommal,
mit ápolunk valós gond előtt még,
s hallani véltem azt a panaszos dalt,
mit anya dalolgatott régesrég.

A sírból, amelyben évek pihentek
e dal születése, s jelen között,
szerelem, siker tört álmait szülve
sok fantomlény a színre költözött.
Ismert szép remény, csillogó vágyak
eszményi bájjukkal akkoriban
felsziporkáztak, majd tovaszálltak
közhelyek unt felhőkarjaiban.

Reszkető kézzel tettem el a lapot.
Ó, kis dal! Igazság búja, keserűség,
mint nyíl csapott belém e találkózón!
Vesztettem ifjúkor ígétét.

*

Ella Wheeler Wilcox

A meeting

Quite carelessly I turned the newsy sheet;
A song I sang, full many a year ago,
Smiled up at me, as in a busy street
One meets an old-time friend he used to know.
So full it was, that simple little song,
Of all the hope, the transport, and the truth,
Which to the impetuous morn of life belong,
That once again I seemed to grasp my youth.
So full it was of that sweet, fancied pain
We woo and cherish ere we meet with woe,
I felt as one who hears a plaintive strain
His mother sang him in the long ago.
Up from the grave the years that lay between
That song's birthday and my stern present came
Like phantom forms and swept across the scene,
Bearing their broken dreams of love and fame.
Fair hopes and bright ambitions that I knew
In that old time, with their ideal grace,
Shone for a moment, then were lost to view
Behind the dull clouds of the commonplace.
With trembling hands I put the sheet away;
Ah, little song! the sad and bitter truth
Struck like an arrow when we met that day!
My life has missed the promise of its youth.

Ella Wheeler Wilcox: Egy lány őszi álmodozása

Vörös rózsát téptem veled,
míg nyarunk őszbe nem hűlt;
laza szirmát, dús illatát
gyönyörrel néztük együtt.
Nyarunk elmúlt, rózsánk lehullt,
bús szelek énekelnek;
külön megyünk, s mindegyikünk
szívében tuskét lelnek.

Édes bort kortyoltam veled,
míg nyarunk őszbe nem hűlt;
megremegett gyengéd kezed,
míg töltögettünk együtt.
Néztük csodás, rőt bíborát
a gyöngyöző nedűnek;
Külön, magunk, annyit tudunk,
hogy seprőnk keserű lett.

Napfényben sétáltam veled,
míg nyarunk őszbe nem hűlt;
éji égbolt is fényes volt,
ha ketten voltunk együtt.
Hogy búcsúztál, számomra már
a hegyek, völgyek, rétek,
zsenge határ árnyékban jár,
mindörökre sötét lett.

Egy álmot álmodtam veled,
míg nyarunk őszbe nem hűlt;
rózsasereg, bor, napmeleg
kevergett benne együtt.

Álmodtunk szép nyarokról még,
s decemberre ébredtünk.
Álmunkban még volt feledés,
de ébren csak emlékszünk.

*

Ella Wheeler Wilcox

A Girl's Autumn Reverie

We plucked a red rose, you and I
All in the summer weather;
Sweet its perfume and rare its bloom,
Enjoyed by us together.
The rose is dead, the summer fled,
And bleak winds are complaining;
We dwell apart, but in each heart
We find the thorn remaining.

We sipped a sweet wine, you and I,
All in the summer weather.
The beaded draught we lightly quaffed,
And filled the glass together.
Together we watched its rosy glow,
And saw its bubbles glitter;
Apart, alone, we only know
The lees are very bitter.

We walked in sunshine, you and I,
All in the summer weather.
The very night seemed noonday bright.
When we two were together.
I wonder why with our good-by

O'er hill and vale and meadow
There fell such shade, our paths seemed laid
Forevermore in shadow.

We dreamed a sweet dream, you and I,
All in the summer weather,
Where rose and wine and warm sunshine
Were mingled in together.
We dreamed that June was with us yet,
We woke to find December.
We dreamed that we two could forget,
We woke but to remember.

Ella Wheeler Wilcox: Egy arany nap

Akár tündérvárázslatra,
Csodás napra, hogy ébredtem,
A gond, a bánat száll tova,
És szellő súg: „Minden rendben.”
Tűnődöm: bú, baj földre nyom?
S a szívem suttog: Nem tudom.

Nem! Mind, mit ma tudunk, érzünk,
Örömmel ragyogó, egész:
Könnyekben, kínban nincs részünk,
Oly édes, mint a lélegzés.
Nem kell most nagyobb boldogság.
Mit számít hírnév, gazdagság?

A múlt, s az összes bánatom
eltűnt, engem mit érdekel?
Jövőmet úgyse láthatom,
átmentenem jelent se kell!
Ez minden gondot elsöpör,
elszállt a baj, már nem gyötör.

Gyerünk, zajgó, nyugtalan lét!
Mulasszon feltörő versláb!
Ne érezzem vizály szelét;
Nem kell hiábalóság.
Nap burkol varázsba engem
És szellő súg: „Minden rendben.”

*

Ella Wheeler Wilcox

A golden Day

The subtle beauty of this day
Hangs o'er me like a fairy spell,
And care and grief have flown away,
And every breeze sings, „all is well.”
I ask, „Holds earth or sin, or woe?”
My heart replies, „I do not know.”

Nay! all we know, or feel, my heart,
Today is joy undimmed, complete;
In tears or pain we have no part;
The act of breathing is so sweet,
We care no higher joy to name.
What reck we now of wealth or fame?

The past – what matters it to me?
The pain it gave has passed away.
The future – that I cannot see!
I care for nothing save today –
This is a respite from all care,
And trouble flies – I know not where.

Go on, oh noisy, restless life!
Pass by, oh, feet that seek for heights!
I have no part in aught of strife;
I do not want your vain delights.
The day wraps round me like a spell
And every breeze sings, „All is well.”

Ella Wheeler Wilcox: Egy pohár bor

Mit rejt egy pohár bor?
Tedd le poharad, nézem belsejét,
s máris kezdem, barátom, a mesét,
elmesélem neked –
vesékbe látó szemmel, amit látok,
ami emelkedhet
pezsgőbuborékból, pohár aljáról,
mit rejt e pohár bor.
Egy kis koboldot, ki nappal s éjjel
örökké, mindig egy szót ismétél:
és ez a szó: „Többet!”
Ki bort iszik, az őt is lehajtja;
karimáig töltve meg pohara,
hogy elhallgattassa.

Pohár pohár után, hogy szomjat olts,
 de mindben ott rejtőzik egy kobold;
 s mindegyik hangja sír.
 Míg ők tombolnak és üvöltenek,
 s „Többet!” – zajonganak,
 a részeg sírját halál ássa meg
 s halkuló szellemek.

Ez hát egy pohár bor,
 s temérdek könny is lelhető benne;
 minden cseppje „Vészjel”-lel jelölve,
 tudom, te nem látod.
 De legalul szégyen üledéke
 – ó, nekem nem titok –,
 s még egyéb szörnyű gondok rémsége;

S most idd meg a borod.

*

Ella Wheeler Wilcox

A Glass Of Wine

‘What’s in a glass of wine?’
 There, set the glass where I can look within.
 Now listen to me, friend, while I begin
 And tell you what I see –
 What I behold with my far-reaching eyes,
 And what I know to be
 Below the laughing bubbles that arise
 Within this glass of wine.
 There is a little spirit, night and day,
 That cries one word, for ever and alway:

That single word is 'More!
 And whoso drinks a glass of wine, drinks him:
 You fill the goblet full unto the brim,
 And strive to silence him.

Glass after glass you drain to quench his thirst,
 Each glass contains a spirit like the first;
 And all their voices cry
 Until they shriek and clamor, howl and rave,
 And shout 'More!' noisily,
 Till welcome death prepares the drunkard's grave,
 And stills the imps that rave.

That see I in the wine:
 And tears so many that I cannot guess;
 And all these drops are labelled with 'Distress.'
 I know you cannot see.
 And at the bottom are the dregs of shame:
 Oh! it is plain to me.
 And there are woes too terrible to name:
 Now drink your glass of wine.

Ella Wheeler Wilcox: May-ról

Egy este jött jó Alvás nőrsz,
 hívta fáradt kis May-t.
 „Vár Meseföld, jöjj velem, jöjj,
 az utat ismerem én.

Rajta, hipp-hopp-zsupsz,
látogassuk
tündérek szép vidékét.”

De kicsi May csupa szeszély,
elhúzódott: „Gyötörsz!
Ébren kell lennem, tortát kell ennem,
csak utána fekszem ma le,
s máris alszom, hipp hopp!”
De száját húzta a jó nőrsz.

Száját húzta elszáguldva,
míg May morzsát csámcsogott.
Torta után hasgörcs nyúzta,
s bár – „Jöjj!” – kiáltozott, –
Rajta! Vigy' el! Hipp-hoppra fel! –
buta volt minden szava .

Reggelig járt Alvás után,
míg elkapta a dadát.
És ebben a pillanatban
rémálomtól kapott frászt!
Szegény kis May, máskor ne élj
meg ilyen éjszakát...

*

Ella Wheeler Wilcox

About May

One night Nurse Sleep held out her hand
To tired little May.
'Come, go with me to Wonderland,'

She said, 'I know the way.
Just rock-a-by-hum-m-m,
And lo! we come
To the place where the dream-girls play.'

But naughty May, she wriggled away
From Sleep's soft arms, and said:
'I must stay awake till I eat my cake,
And then I will go to bed;
With a by-lo, away I will go.'
But the good nurse shook her head.

She shook her head and away she sped,
While May sat munching her crumb.
But after the cake there came an ache,
Though May cried: 'Come, Sleep, come,
And it's oh! my! let us by-lo-by' –
All save the echoes were dumb.

She ran after Sleep toward Wonderland,
Ran till the morning light;
And just as she caught her and grasped her hand,
A nightmare gave her a fright.
And it's by-lo, I hope she'll know
Better another night.

Ella Wheeler Wilcox: Világ, melyben érdemes élni

Van ember, ki amellet tesz hitet,
 hogy bűnök völgye földi életed.
 De méhekkal s madarakkal hiszem,
 ez oly világ, hol élni érdemes.

— — —

Amit akarsz, ha hosszasan kívánod,
 állandó vágygal, és szakadatlan,
 ha óhajod úgy száll, oly erős szárnyon,
 hogy sose bágyad, fáradhatatlan,
 Viharfelhőkön, sötétségen által
 lesz néhány nap, melyben mind egy szálig,
 mint galamb szállt, csőrében olajággal
 a bárkába, vágyad, amiről álmodsz,
 valóra válik.

*

Ella Wheeler Wilcox

A World Worth Living In

One who claims that he knows about it
 Tells me the earth is a vale of sin;
 But I and the bees, and the birds we doubt it,
 And think it a world worth living in.

— — —

Whatever you want, if you wish for it long,
 With constant yearning and ceaseless desire,
 If your wish soars upward on wings so strong
 That they never grow languid, never tire,
 Why, over the storm cloud and out of the dark
 It will come flying some day to you,

As the dove with the olive branch flew to the ark,
 And the wish you've been dreaming,
 it will come true.

Ella Wheeler Wilcox: Megismerés

Nem az, ki naponta koptat követ,
 ki városa szívében ringatózik,
 érti leginkább, s bámulva adózik
 nagyságának. Gyakran jöhet
 néhány idegen, ki röpke percek
 alatt nem hagyja, csupán lábnyomát,
 mégis jobban ért dómot, kupolát
 nálunk, kik hisszük, tudásunk teljes.

Nem mindig a számunkra kedvesek,
 nem a velünk élők, kik jobban tudják
 nagyságunkat. Hisz oly közel esnek,
 hogy nem látják lent a nagy hegy csúcsát,
 a csillogást, melyben oly kedvesen
 felismerve, a ritka vendég dúskál.

*

Ella Wheeler Wilcox

Acquaintance

Not we who daily walk the City's street;
 Not those who have been cradled in its heart,
 Best understand its architectural art,

Or realise its grandeur. Oft we meet
Some stranger who has stayed his passing feet
And lingered with us for a single hour,
And learned more of cathedral, and of tower,
Than we, who deem our knowledge quite complete.

Not always those we hold most loved and dear,
Not always those who dwell with us, know best
Our greater selves. Because they stand so near
They cannot see the lofty mountain crest,
The gleaming sun-kissed height, which fair and dear
Stands forth-revealed unto the some-time guest.

Ella Wheeler Wilcox: Egy kép

Végső éjen az alvégen jártam,
S egyedülálló kép ütött szemem:
Egy földműves állt az éggel szemben,
zajgástól távol, messzi magányban.
Lassan oldódott szörnyű gondfelhő
vérerek hálózta arcán, hogy ment,
s azt kérdeztem magamtól, vagyok-e
fele oly közel Istenhez, mint ő.

*

Ella Wheeler Wilcox

A Picture

I strolled last eve across the lonely down;
One solitary picture struck my eye:
A distant ploughboy stood against the sky –
How far he seemed above the noisy town!
Upon the bosom of a cloud the sod
Laid its bruised cheek as he moved slowly by,
And, watching him, I asked myself if I
In very truth stood half as near to God.

Ella Wheeler Wilcox: Tanács

Ahogy te, éljek úgy? Elismerem,
csendes, jó ösvényen haladsz,
De a városba két út is vezet,
egy fenn, egy meg a hegy alatt.

Te kitaposott, biztos úton méész,
óvatos választás, tudom;
S engem vakmerőnek, bohónak vélsz,
mert inkább megyek járatlan úton.

Ösvényed jó, s az enyém is olyan.
Nincs kényszerű igazodás,
mint borsószemnek hüvelyek-tokban,
vagy szórványban élőknek társ.

Unott, vén világ lenne, barátom,
ha mind egyfelé tartanánk;
De végül utunk összefut, látom,
Bár különválnak manapság.

Te árnyékot szeretsz, én napsugárt;
te tempó egykedvűségét;
Én kedvelem a tömeget, futást,
s cél után a semmittevést.

Szeretek veszélyt, vihart, vad tusát,
szenvedélyt, hullámzó létet.
Te meg az élet szelíd ritmusát,
s a nyugalmas békességet.

Neked krókusz kell, hó-keretezett,
s hóvirág harmatozása;
Nekem rózsza, hőségben született,
és vörös szegfű izzása.

Élnem kell hát saját életemet
jól-rosszul, hasznos-károsan;
De utunk végén, mely oda vezet,
hiszem, találkozunk – a városban.

*

Ella Wheeler Wilcox

Advice

I must do as you do? Your way I own
Is a very good way, and still,
There are sometimes two straight roads to a town,
One over, one under the hill.

You are treading the safe and the well-worn way,
That the prudent choose each time;
And you think me reckless and rash to-day
Wilcox: Because I prefer to climb.

Your path is the right one, and so is mine.
We are not like peas in a pod,
Compelled to lie in a certain line,
Or else be scattered abroad.

'T were a dull old world, methinks, my friend,
If we all just went one way;
Yet our paths will meet no doubt at the end,
Though they lead apart today.

You like the shade, and I like the sun;
You like an even pace,
I like to mix with the crowd and run,
And then rest after the race.

I like danger, and storm, and strife,
You like a peaceful time;
I like the passion and surge of life,
You like its gentle rhyme.

You like buttercups, dewy sweet,
And crocuses, framed in snow;
I like roses, born of the heat,
And the red carnation's glow.

I must live my life, not yours, my friend,
For so it was written down;
We must follow our given paths to the end,
But I trust we shall meet – in town.

Ella Wheeler Wilcox: Az élet dala

Ez az élet oly elragadó,
emelem fejem, és köszönöm
Uram, hangomat; bűvös a szó,
kifejezheti víg örömöm.
Ragyogó napok fényesen telnek,
buja illatozásu a lég,
pihekönnyűek nékem a terhek,
minden csak semmiség.

Tehetséget, erőt örököltem;
vitatott-e az ifjú korom?
Belekóstolok dús örömökbe,
hisz enyém vagyok és hatalom.
Nevetek csak a sóttalan bölcsön,
nem ijesztenek bús jószok,
hiszen én tudom már, eme földön
hogyan legyek boldog.

Magas égre ragyog fel e szem,
ama égi korong kocsisára;
lelkem fecske, csapong, felemel
feredőzni a fény sugarába.

Te ma bús, keserű vagy? Ereszd el
komor árnyaid, mind a vitát,
hogy e szép napon értsd meg a percek,
az édes lét titkát.

Felemelkedve nézd a világot,
fakereszt, azilum felett lépj,
sose szolgál, igás – bár imádod
eme földet – a mestere légy.
Hova por sosem ér, de virágok
finom illata, addig emeld
magad. Dús örömét, ha kívánod,
ad majd a sors, meglep.

Aranyos nedüt érlel Apolló,
bora párolog, nézhetem ezt.
Gyere, és az enyémhez hasonló
örömmel töltekezz.

*

Ella Wheeler Wilcox

A Song Of Life

In the rapture of life and of living,
I lift up my head and rejoice,
And I thank the great Giver for giving
The soul of my gladness a voice.
In the glow of the glorious weather,
In the sweet-scented, sensuous air,
My burdens seem light as a feather –
They are nothing to bear.

In the strength and the glory of power,
In the pride and the pleasure of wealth
(For who dares dispute me my dower
Of talents and youth-time and health?),
I can laugh at the world and its sages –
I am greater than seers who are sad,
For he is most wise in all ages
Who knows how to be glad.

I lift up my eyes to Apollo,
The god of the beautiful days,
And my spirit soars off like a swallow,
And is lost in the light of its rays.
Are you troubled and sad? I beseech you
Come out of the shadows of strife –
Come out in the sun while I teach you
The secret of life.

Come out of the world – come above it –
Up over its crosses and graves,
Though the green earth is fair and I love it,
We must love it as masters, not slaves.
Come up where the dust never rises –
But only the perfume of flowers –
And your life shall be glad with surprises
Of beautiful hours.
Come up where the rare golden wine is
Apollo distills in my sight,
And your life shall be happy as mine is,
And as full of delight.

Ella Wheeler Wilcox: Karácsonyi ábrándok

Karácsonyi harangra a hómezők felett,
ha csendül édes hangja, én múltba révedek,
és félig elfelejtett
helyek, arcok, szerelmek
vágját ébreszti bennem a bús emlékezet,
Karácsonyi harangra a hómezők felett.

A háborgó jelennek habjaiból kelve,
felemás érzelemmel, félelemmel telve
látjuk, az Éden lelkünk
vágyaiból is eltűnt,
Atlantisz tűnt világa oly gyászos és kedves,
A háborgó jelennek habjaiból kelve.

Ha zord December kelti Karácsony jókedvét,
a legfakóbb is sejti, volt öröm régesrég.
S előhív néhány képet
ifjúkorából; réved,
s az idő lencsájén át túlozza érdemét,
Ha zord December kelti felhőtlen jókedvét.

Mikor fagyöngy és magyal csüng le, azt gondolom,
boldogság hozó angyal volt néhány bolondom.
Nem minden bölcs vagy rabbi
képes elménknek adni
oly örömet, mit egy csók-emlékre áldozom,
Mikor fagyöngy és magyal csüng le, azt gondolom.

A Szeretet az élet, csak ez ad viszonzást,
mindenkinek az évek során lesz bizonyosság,
fullánkot rejt a víg, szép,
csekély vigasz a hírnév,

s a jólét fantom, megcsal, ha várod, viszontlásd,
A Szeretet az élet, csak ez ad viszonzást.

Karácsonyi harangok ezüst hangja, ha cseng,
s dallamos rímre hangol a szétolvadó csend,
szeretet kell, és béke,
örök Isten vidéke,
gyűlölet, vétkek vége, teremjen meg a rend,
Karácsonyi harangok ezüst hangja, ha cseng.

*

Ella Wheeler Wilcox

Christmas Fancies

When Christmas bells are swinging above the fields of snow,
We hear sweet voices ringing from lands of long ago.
And etched on vacant places,
Are half forgotten faces
Of friends we used to cherish, and loves we used to know –
When Christmas bells are swinging above the fields of snow.

Uprising from the ocean of the present surging near,
We see, with strange emotion that is not free from fear,
That continent Elysian
Long vanished from our vision,
Youth's lovely lost Atlantis, so mourned for and so dear,
Uprising from the ocean of the present surging near.

When gloomy gray Decembers are roused to Christmas mirth,
The dullest life remembers there once was joy on earth,
And draws from youth's recesses
Some memory it possesses,

And, gazing through the lens of time, exaggerates its worth,
When gloomy gray December is roused to Christmas mirth.

When hanging up the holly or mistletoe, I wis
Each heart recalls some folly that lit the world with bliss.
Not all the seers and sages
With wisdom of the ages
Can give the mind such pleasure as memories of that kiss
When hanging up the holly or mistletoe, I wis.

For life was made for loving, and love alone repays,
As passing years are proving for all of Time's sad ways.
There lies a sting in pleasure,
And fame gives shallow measure,
And wealth is but a phantom that mocks the restless days,
For life was made for loving, and only loving pays.

When Christmas bells are pelting the air with silver chimes,
And silences are melting to soft, melodious rhymes,
Let Love, the worlds beginning,
End fear and hate and sinning;
Let Love, the God Eternal, be worshipped in all climes
When Christmas bells are pelting the air with silver chimes.

Ella Wheeler Wilcox: Mese

Vén Vízityúk, a Bagoly, pár harsány
Varjú, Sólyom, s a Kanárimadár
egy szép nap összeröföntek,
hogy egy páratlan társuknak,

egy másik fajnak, a Sasnak
a státusáról döntsenek.

– Barátaim – huhog a bölcs Bagoly –
a Sas túl fennen szárnyal valahol
a légtérben, s ez mindenképp helytelen.
Én azt hiszem, bár dicsfény lengi át,
már oly merész, hogy őméltóságát
néhányunknak fékezni kellene.

Sólyom sóhajt: – Az a szóbeszéd járja,
hogy meghalnak szeme pillantására
a kisbárányok; így én megvetem,
sőt lenézem, és azt javasolnám,
el ne ismerjük őt egyáltalán,
mert gátolni e mód az egyetlen.

Károgott Varjú: – Meggyőződésemm,
hogy se joggal, se erkölcsösséggel
a Sas nem gondol: morális hulla.
– És abszurdum! még jóképűnek mondják, –
csipog Kanári, bőszen rázva tollát –
pedig udvariatlan, és mily csúnya!

Vén Vízityúk is megszólalt kárálva,
biztos benne, hogy akad igazsága
az összes történetnek, úgy biz' ám!
Úgy vélte, a Sas szálljon le a földre,
és dicsfényét feledje mindörökre,
ez a kötelessége ezután.

De lám! A csúcson, ahol őfensége
mosolygó vizekre és földre néz le,
a Sas kiterjeszti hatalmas szárnyát,
emelkedik lassúdad méltósággal,
királyi módon lebegtetett szárnnyal,
és hintáztatja nagy testének árnyát.

Aztán az égbolt fenséges kékjébe
rikoltva száll el távolibb vidékre,
a mindenségtől elragadtatva.
A világot látványa tölti be,
lelke a végtelennel van tele,
s a dolgok égi öröme áthatja.

Isten kiválasztotta, a dicső,
a nagy tett így tűnik ki az idő
és a világ porló rögein járván.
S mint szilánkokat szél rugdos tovább,
kell elsöpörni dőre ostobák
haszontalan, hiábavaló gáncsát.

*

Ella Wheeler Wilcox

A Fable

Some cawing Crows, a hooting Owl,
A Hawk, a Canary, an old Marsh-Fowl,
One day all meet together
To hold a caucus and settle the fate
Of a certain bird (without a mate),
A bird of another feather.

'My friends,' said the Owl, with a look most wise,
'The Eagle is soaring too near the skies,
In a way that is quite improper;
Yet the world is praising her, so I'm told,
And I think her actions have grown so bold
That some of us ought to stop her.'

'I have heard it said,' quoth Hawk, with a sigh,
'That young lambs died at the glance of her eye,
And I wholly scorn and despise her.
This, and more, I am told they say,
And I think that the only proper way
Is never to recognize her.'

'I am quite convinced,' said Crow, with a caw,
'That the Eagle minds no moral law,
She's a most unruly creature.'

'She's an ugly thing,' piped Canary Bird;
'Some call her handsome – it's so absurd –
She hasn't a decent feature.'

Then the old Marsh-Hen went hopping about,
She said she was sure – she hadn't a doubt –
Of the truth of each bird's story:

And she thought it a duty to stop her flight,
To pull her down from her lofty height,
And take the gilt from her glory.

But, lo! from a peak on the mountain grand
That looks out over the smiling land
And over the mighty ocean,
The Eagle is spreading her splendid wings –
She rises, rises, and upward swings,
With a slow, majestic motion.

Up in the blue of God's own skies,
With a cry of rapture, away she flies,
Close to the Great Eternal:

She sweeps the world with her piercing sight;
Her soul is filled with the infinite
And the joy of things supernal.
Thus rise forever the chosen of God,
The genius-crowned or the power-shod,
Over the dust-world sailing;
And back, like splinters blown by the winds,
Must fall the missiles of silly minds,
Useless and unavailing.

Ella Wheeler Wilcox: Egy ünnep

A feleség

A ház kerthez hasonló,
a gyermek a virág.
Jöhetne már a kertész,
ki óvón ránk vigyáz.
Ó, gonddal zárd az ajtót
és félelmeidet.
Nem évi trend; a szív, a kedv
teremt csak ünnepet!

A férj

Ugyan! Te nő vagy, honnan is tudnád,
az üzlet nekem mennyi dolgot ad...
Későn jövök, ne várjon vacsora,
hogy együtt legyünk, nem most van sora.

A feleség

Az ünnep olyan lesz, mint
darab nélkül szerep.
Az otthon csupán egy ház,
ha szíved nem szeret.
Karácsonyra ne is végy
ajándékot nekem;
csak arra vágyom, lássam
vágy lángját szemedben.

A férj

Szeretlek, kedvesem, lásd be végre.
Tiértetek hajtok istráng tépve,
hogy többet tehessek az asztalra!
Most élvezd az ünnepet, menj haza!

A feleség (fordulat)

Tudom, a szíve kedves,
sérteni nem akar,
de jaj, hiába minden,
nem látja, mi a baj!
Egy kis élvezet kéne,
kis idő játékra,
pár szíves szó, és elszáll
a gond más tájékra.
Pár gyermekágy, sorsom nem más,
ez jut ajándékba.

A férj (tűnődve)

Nem akar zaklatni, mégsem érti...
Kutyafáját! Bajos s z e x e t kérni.
Királynőként ruháztam, etettem,
és akkor jön, és elégedetlen.

Hisz gyémántokat is tegnap kapott!
Sok nő ilyen. Menjen, oszt jónapot!

*

Ella Wheeler Wilcox

Holiday

THE WIFE:

Our house is like a garden –
The children are the flowers,
The gardener should come, methinks,
And walk among his bowers.
So lock the door of worry,
And shut your cares away,
Not time of year, but love and cheer,
Will make a holiday.

THE HUSBAND:

Impossible! You women do not know,
The toil it takes to make a business grow:
I can not join you until very late,
So hurry home, nor let the dinner wait.

THE WIFE:

The feast will be like Hamlet,
Without the Hamlet part;
The home is but a house, dear,
Till you supply the heart.
The Christmas gift I long for
You need not toil to buy;
O, give me back one thing I lack:
The love-light in your eye.

THE HUSBAND:

Of course I love you, and the children, too.
Be sensible, my dear. It is for you
I work so hard to make my business pay;
There, now, run home, enjoy your holiday.

THE WIFE, TURNING AWAY:

He does not mean to wound me,
I know his heart is kind,
Alas, that men can love us,
And be so blind – so blind!
A little time for pleasure,
A little time for play,
A word to prove the life of love
And frighten care away –
Though poor my lot, in some small cot,
That were a holiday.

THE HUSBAND (MUSING)

She has not meant to wound me, nor to vex –
Zounds! but 'tis difficult to please the sex.
I've housed and gowned her like a very queen
Yet there she goes, with discontented mien.
I gave her diamonds only yesterday:
Some women are like that, do what you may.

Ella Wheeler Wilcox: Baba a házban

Én úgy véltem, hogy az a ház babát rejt,
bár bölcső nem ringott, sírás se volt;
a férj, mint kiséger, osonva járt-kelt,
s a jó feleség altatódalt dúdolt;
csupán egy pillantás a nő arcára,
s csak erre gondolhattam, semmi másra.

Ő egy édesanya, mondtam magamban,
s hogy az, egészen biztosra vettem.
A fogason egy picinyke kalapka,
s egy cipőcske megerősített ebben;
és azt súgta felém a férj szakálla,
„Megrángatott két kis kéz, bizonyára.”

Felöltözsebből képeskönyv került ki,
és kiskutya csaholt a póráz láttán;
a feleség lágy mosollyal elküldi
sétálni őket – ó, bűbájos látvány!
Nincs más, ami ilyet eredményezne,
csak egy baba, tudom, ki benn rejtezhet.

Egy percig még maradtam, de már semmit
nem láttam-hallottam, mégis igaz;
cipőcske, könyv, ami a földön fekszik,
és a fényes arc – mi mást jelent az?
No és a férj, aki egéreként lapít?
Bizony, bizony, hogy egy kisbaba van itt!

*

Ella Wheeler Wilcox

A Baby In The House

I knew that a baby was hid in that house,
Though I saw no cradle and heard no cry;
But the husband was tip-toeing 'round like a mouse,
And the good wife was humming a soft lullaby;
And there was a look on the face of the mother,
That I knew could mean only one thing, and no other.

The mother, I said to myself, for I knew
That the woman before me was certainly that;
And there lay in a corner a tiny cloth shoe,
And I saw on a stand such a wee little hat;
And the beard of the husband said, plain as could be,
'Two fat chubby hands have been tugging at me.'

And he took from his pocket a gay picture-book,
And a dog that could bark, if you pulled on a string;
And the wife laid them up with such a pleased look;
And I said to myself, 'There is no other thing
But a babe that could bring about all this, and so
That one thing is in hiding somewhere, I know.'

I stayed but a moment, and saw nothing more,
And heard not a sound, yet I know I was right;
What else could the shoe mean that lay on the floor,
The book and the toy, and the faces so bright;
And what made the husband as still as a mouse?
I am sure, very sure, there's a babe in that house.

Ella Wheeler Wilcox: A rosszlány

Magányosan ült vádló szívével,
 mely mint álmából rettent, rémült társ.
 Csapongott minden sebzett kis érve,
 zokogni sem bírt, már sírni is fájt.
 Szíve, régen szerelemnek
 vörös borával teli serlege,
 üresen kongott, csak epecseppek
 maradtak benne, minden elveszett.
 Halott igaza sírjánál látta,
 lelke ragyogó vörös lemeze
 megrozsdásodott; kincs-ifjúsága
 Holt-tenger-alma, porrá lebegett.
 Szerelme csípős gúny, keserűség,
 hamvadt tüzek, feldúlt házak sorsa.
 És felkiáltott, minek is szülték
 utált szépségre, átkozott sorsra.

*

Ella Wheeler Wilcox

The Coquette

Alone she sat with her accusing heart,
 That, like a restless comrade frightened sleep,
 And every thought that found her, left a dart
 That hurt her so, she could not even weep.
 Her heart that once had been a cup well filled
 With love's red wine, save for some drops of gall
 She knew was empty; though it had not spilled
 Its sweets for one, but wasted them on all.

She stood upon the grave of her dead truth,
And saw her soul's bright armor red with rust,
And knew that all the riches of her youth
Were Dead Sea apples, crumbling into dust.
Love that had turned to bitter, biting scorn,
Hearthstones despoiled, and homes made desolate,
Made her cry out that she was ever born,
To loathe her beauty and to curse her fate.

Ella Wheeler Wilcox: A tű és a cérna

Nősült a Tű, s a pap Gyűszű
Cérnát hozzáadta.
Olló ikrek meg a Rajzszeg
mint vendég járhatta.

Hajtű úrral ropta dúrral
Miss Centi utána,
de kedvének véget vetett
megtiport uszálya.

„Nem semmi az, – vén Méhviasz
sustorgott így vadul –
hogy abba a szép családba
Cérna beházasul!

Anyja a vén Orsó, szegény,
bolond volt, szégyellték.
Fényeskedni, férjhez menni
tőlem tud, képzeljék!”

Similabda nagyon ropta,
 végül stégre esett,
 s ez víg estnek és versemnek
 gyorsan véget vetett.

Az ifjú pár a partra jár,
 a frigy hímes varrás,
 s szól a násznép: „Sose volt még
 ilyen tisztas a nász!”

*

Ella Wheeler Wilcox

The Needle and Thread

The Needle and Thread one day were wed,
 The Thimble acted as priest,
 A paper of Pins, and the Scissors twins
 Were among the guests at the feast.

That dandy trim the Bodkin slim
 Danced with Miss Tape-measure,
 But he stepped on her trail, and she called him 'a whale,'
 And that put an end to their pleasure.

Wrinkled and fat the Beeswax sat
 And talked with the Needle-case.
 'I am glad,' she said, 'that my niece, the Thread,
 Has married into this race.

'Her mother, the Spool, was a dull old fool,
And the Needle and Thread were shy;
The result you see came all through me,
I taught her to catch his eye.'

The Emery-ball just there had a fall –
She had danced too long at one time,
And that put a stop to the merry hop,
And that brings an end to my rhyme.

The groom and the bride took their wedding ride
Down a long white-seam to the shore,
And the guests all said there never was wed
So fair a couple before.

Ella Wheeler Wilcox: Az álmofolyón

Az Álmofolyón érdekes sziget,
szigetke van ám, számtalan.
Hagyjuk, hogy szépen végigvigyen
álmobárkánk a mély vizen,
komótos az áramlat.

Legelső itt, e csodás túrán
vízpartokhoz közel fekszik.
Egy sütis-krémes vacsi után
Rém-sziget, elfutni lehet csupán!
Ránk ijeszt, úgy tetszik.

Altató sziget a következő.
Ha idejutsz, örülj édesen.
Csudás illatot lehelő szellő,
fák lombja közt a madárka-felhő
az Anyák hangján énekel.

Az Álom-szigethez már közel jársz itt,
ó, ez a tévedések vize.
Minden olyan, mint aminek látszik,
napfény ragyog, és kisbaba játszik,
minket is elhív némelyike.

És most elértük a legfurábbat,
a legmurisabb hang szigetét.
Kacagj nyugodtan, dőlj az uszályra,
hallgasd, mit ereget sok úr szája –
a Horkolás-sziget ligetén.

Végül az Álomfolyó utolsó
szigete a derűs Felébredés.
Szemünk először résnyi, hunyorgó,
majd hipp-hopp, egy ugrás az utószó,
s elhagyjuk az Álom fedélzetét.

*

Ella Wheeler Wilcox

In the River of Sleep

There are curious isles in the River of Sleep,
Curious isles without number.
We'll visit them all as we leisurely creep
Down the winding stream whose current is deep,
In our beautiful barge of Slumber.

The very first isle in this wonderful stream
Quite close to the shore is lying,
And after a supper of cakes and cream
We come to the Night-Mare-Isle with a scream,
And hurry away from it crying.

And next is the Island-of-Lullaby,
And every one there rejoices.
The winds are only a perfumed sigh,
And the birds that sing in the treetops try
To imitate Mothers' voices.

A little beyond is the Isle-of-Dreams;
Oh, that is the place to be straying.
Everything there is just as it seems;
Dolls are real and sunshine gleams,
And no one calls us from playing.

And then we come to the drollest isle,
And the funniest sounds come pouring
Down from its borderlands once in a while,
And we lean o'er our barge and listen and smile;
For that is the Isle-of-Snoring.

And the very last isle in the River of Sleep
Is the sunshiny Isle-of-Waking.
We see it first with our eyes a-peep,
And we give a yawn-then away we leap,
The barge of Slumber forsaking.

Ella Wheeler Wilcox: Lehetett volna

Válunk, amivé válhatunk. Ne mondd,
„Lehetett volna nem az, vagy emez.”
Választott utadon nemcsak sors hord,
ami vagy, az lehetsz.

Tesszük, amit tehetünk. Ne álmodj
esélye vesztett hősről gyász ciklust.
Mind akkora, amekkorának látod,
s tesz, amit tenni tud.

Mi szárnyalunk, ha bírunk. Ne meséld,
csúcsra jutni nem tudsz ellenszélben.
Milyen sas az, ki ormot sosem ért?
Repül, aki képes.

„Lehetett volna”. Frázis, halandzsa,
gyengén takarja csak azt, mi igaz.
Mert hiszem, elnyerjük e sivatagban,
bármilyen is az.

*

Ella Wheeler Wilcox

It might have been

We will be what we could be. Do not say,
„It might have been, had not this, or that, or this.”
No fate can keep us from the chosen way;
He only might who is.

We will do what we could do. Do not dream
 Chance leaves a hero, all uncrowned to grieve.
 I hold, all men are greatly what they seem;
 He does, who could achieve.

We will climb where we could climb. Tell me not
 Of adverse storms that kept thee from the height.
 What eagle ever missed the peak he sought?
 He always climbs who might.

I do not like the phrase „It might have been!”
 It lacks force, and life’s best truths perverts:
 For I believe we have, and reach, and win,
 Whatever our deserts.

Adalbert von Chamisso: Menj csak tovább

Voltam ifjú, és most öreg,
 a nap meleg, az est hideg.
 Menj csak tovább, menj csak tovább,
 verj ki fejedből, ne nézz rám.

Te felrepülsz, én lefele,
 ki vánszorog, ki ügetne?
 Hozzád virágszál illenék,
 nekem hat szál deszka elég.

*

Adalbert von Chamisso:

Geh du nur hin!

Ich war auch jung und bin jetzt alt,
Der Tag ist heiß, der Abend kalt,
Geh du nur hin, geh du nur hin,
Und schlag dir solches aus dem Sinn.

Du steigst hinauf, ich steig hinab,
Wer geht im Schritt, wer geht im Trab?
Sind dir die Blumen eben recht,
Sind doch sechs Bretter auch nicht schlecht.

William Butler Yeats: Ha vén leszel

Nagy Domokos Imre nyersfordítása alapján

Ha vén leszel, s ősz, álom karjain,
tűznél bóbiskolva fogd e könyvet,
lassan olvass, álmodd tekinteted
volt puhaságát, mély árnyékait.

Hányan szerették perceid báját,
igaz, vagy fals szóval szépségedet;
de csupán egy zarándok lelkedet,
és egy változó arcod bánatát.

Hogy hamvad a szerelem... szomorún
mormolva dől sz izzó rostély fölé,
S rejted arcod csillagtömeg közé,
képzeletben, a hegyek ormán túl.

*

William Butler Yeats

When You Are Old

When you are old and grey and full of sleep,
And nodding by the fire, take down this book,
And slowly read, and dream of the soft look
Your eyes had once, and of their shadows deep;

How many loved your moments of glad grace,
And loved your beauty with love false or true,
But one man loved the pilgrim Soul in you,
And loved the sorrows of your changing face;

And bending down beside the glowing bars,
Murmur, a little sadly, how Love fled
And paced upon the mountains overhead
And hid his face amid a crowd of stars.

William Butler Yeats: Óhajok égi palástról

Nekem az ég sokszínű szövet,
arany s ezüst fénnyel áttört,
az éj, a fény és a szürkület
kék, matt és sötét ruhákat ölt.
Lábadhoz teríteném mindet,
de nálam csak álmokat találsz.
Lábadhoz hát álmaim terítem,
s lágyan lépj, mert álmaimon jársz.

*

William Butler Yeats

He Wishes For The Cloths Of Heaven

Had I the heavens' embroidered cloths,
Enwrought with golden and silver light,
The blue and the dim and the dark cloths
Of night and light and the half-light,
I would spread the cloths under your feet:
But I, being poor, have only my dreams;
I have spread my dreams under your feet;
Tread softly because you tread on my dreams.

William Butler Yeats: Dal a „Színészkirálynő”-ből

Arany bölcsőben ringatott
az édes jó anyám.
„Mi ifjú még!” – dúdolta ő,
s fűzfa hajolt reám.
„Ő messze ment” – dalolt anyám –
Amint felépültem,
S mit tűjébe húzott, a szál
fonál lett hirtelen,
Arany s ezüst. E szállal szőtt
arany köntöst nekem,
És sírt közben, mert álmában
Királynak születtem.

„Hogy elkészült,” – dalolt anya,
 Sirály rikoltozott,
 S a tenger habjából egy csepp
 a combomra hullott.
 Hogy is segített volna, hisz
 Hajam már ősz-arany,
 s rajta álmomban csak a gond
 tövis fejéke van.

*

William Butler Yeats

A Song From „The Player Queen”

My mother dandled me and sang,
 „How young it is, how young!’
 And made a golden cradle
 That on a willow swung.
 „He went away,’ my mother sang,
 „When I was brought to bed,’
 And all the while her needle pulled
 The gold and silver thread.
 She pulled the thread and bit the thread
 And made a golden gown,
 And wept because she had dreamt that I
 Was born to wear a crown.
 „When she was got,’ my mother sang,
 I heard a sea-mew cry,
 And saw a flake of the yellow foam
 That dropped upon my thigh.”
 How therefore could she help but braid
 The gold into my hair,

And dream that I should carry
The golden top of care?

William Butler Yeats: A második eljövétel

Forgása szélesülő körében
a sólyom süket lesz a solymászra.
Széthullnak dolgok; a centrum se áll,
anarchiába fullad a világ.
Vérözön dagálya önt partot el,
ártatlanság kihunyt fénye alél,
és eltűnik az elvhűség a jókból,
míg a legrosszabb ágál őrjöngve.

Pár kinyilatkoztatás biztos lesz;
És második eljövétel is lesz.
Második eljövétel! Oly nehéz
szavak ezek, mikor egy látomás,
a Világlélek zavarja szemem:
Sivatag homokjából oroslán
testű hulla, kegyetlen férfiú
emelkedik, arca körül ádá
madarak árnya csapong, s vet szelet.
Most már tudom lassú pirkadásban,
mint bosszantotta egy ringó bölcső
e rémálmot húsz évszázadon át,
s mi durva bestia settenkedik,
idő jövén, Betlehembe, születni?

*

William Butler Yeats

The Second Coming

Turning and turning in the widening gyre
The falcon cannot hear the falconer;
Things fall apart; the centre cannot hold;
Mere anarchy is loosed upon the world,
The blood-dimmed tide is loosed, and everywhere
The ceremony of innocence is drowned;
The best lack all conviction, while the worst
Are full of passionate intensity.

Surely some revelation is at hand;
Surely the Second Coming is at hand.
The Second Coming! Hardly are those words out
When a vast image out of Spiritus Mundi
Troubles my sight: a waste of desert sand;
A shape with lion body and the head of a man,
A gaze blank and pitiless as the sun,
Is moving its slow thighs, while all about it
Wind shadows of the indignant desert birds.
The darkness drops again but now I know
That twenty centuries of stony sleep
Were vexed to nightmare by a rocking cradle,
And what rough beast, its hour come round at last,

Sloucher towards Bethlehem to be born?

Alfred Edward Housman: Tetőz szívemben bánat

Tetőz szívemben bánat.
Volt sok drága barát,
sok rózsajjú lányka,
és fürge ifjúság.

Csermelyugró versennyel
friss fiúk felhagytak,
s a rózsás lányok felett
rózsamező hervad.

*

A.E. Housman

With Rue My Heart Is Laden

With rue my heart is laden
For golden friends I had,
For many a rose-lipt maiden
And many a lightfoot lad.

By brooks too broad for leaping
The lightfoot boys are laid;
The rose-lipt girls are sleeping
In fields where roses fade.

Francis William Bourdillon: Ezer szeme az éjnek

Ezer szeme az éjnek
s a napnak csak egy.
Mégis vége a fénynek
ha a Nap hunyni megy.

Ezer szeme az észnek
s a szívnek csak egy.
De kihuny a lét fénye
ha a szerelem megy

*

Francis William Bourdillon
The Night Has a Thousand Eyes

The night has a thousand eyes,
And the day but one;
Yet the light of the bright world dies
With the dying sun.

The mind has a thousand eyes,
And the heart but one;
Yet the light of a whole life dies
When love is done.

Robert Louis Stevenson: A hinta

Hintán libbenni a kék egekbe
milyen érzés lehet?
Ó, azt hiszem, a legremekebb,
mit egy gyermek tehet!

A légben fenn és a falak felett
oly messze lát szemem,
folyót és fákat, jószágot, s mindent,
mit a vidék jelent.

Végig pillantok a zöld kertekre,
barnálló tetőkre,
majd ismét repülök fel a légbé,
fel a légbé, és le.

*

Robert Louis Stevenson

The swing

How do you like to go up in a swing,
Up in the air so blue?
Oh, I do think it the pleasantest thing
Ever a child can do!

Up in the air and over the wall,
Till I can see so wide,
River and trees and cattle and all
Over the countryside –

Till I look down on the garden green,
 Down on the roof so brown –
 Up in the air I go flying again,
 Up in the air and down!

Robert Louis Stevenson: Köröttem nyári nap ragyog

Köröttem nyári nap ragyog
 a ráncos völgyfalon,
 fény áramlott és illatok
 fülledt, tűző napon.

Fák magaslottak a fényben
 amennyire tudtak,
 de mélyen sóhajtván, felém
 intve füvek zúgtak.

Hullámszórt a fű, suttogva
 megdőlt, s arcomba ért.
 Azt súgta nyári napfényben:
 „Rohanvást jó a tél.”

*

Robert Louis Stevenson
 The Summer Sun Shone Round Me

THE summer sun shone round me,
 The folded valley lay
 In a stream of sun and odour,
 That sultry summer day.

The tall trees stood in the sunlight
As still as still could be,
But the deep grass sighed and rustled
And bowed and beckoned me.

The deep grass moved and whispered
And bowed and brushed my face.
It whispered in the sunshine:
„The winter comes apace.”

Robert Louis Stevenson: A Hold

Mint óra a hold, hall sötétjében;
tolvajokra ragyog a sövényen,
rakpartokon, mezőkön és utcán,
alvó madárcákra fa ág-villán.

Nyívó macskák, cincogó egerek,
ház ajtajában vonító ebek;
denevérek, mik délben alszanak,
szívesen élnek hold fénye alatt.

De mindent, mi a naphoz tartozik,
a hold álomba simít odakint;
Virágok s gyermekszemek bezárnak,
míg reggel a kelő nap feltámad.

*

Robert Louis Stevenson

The Moon

The moon has a face like the clock in the hall;
She shines on thieves on the garden wall,
On streets and fields and harbour quays,
And birdies asleep in the forks of the trees.

The squalling cat and the squeaking mouse,
The howling dog by the door of the house,
The bat that lies in bed at noon,
All love to be out by the light of the moon.

But all of the things that belong to the day
Cuddle to sleep to be out of her way;
And flowers and children close their eyes
Till up in the morning the sun shall arise.

**Robert Louis Stevenson: Ha kegytárgya szűnt,
mit ér a szentély?**

Ha kegytárgya szűnt, mit ér a szentély?
Ha képe eltűnt, a medál mit ér?
Szívem, te is voltál
szerelem fészke; de most árva már.

Szívem sajkását űzte az arckép,
 miként szívembe zárt drága emlék.
 Jobban felhevített,
 mint erős bor vagy tűző napmeleg.

Kis csillanás volt, mely, ha felragyog,
 még felhős ormot is bearanyoz,
 hegyen, s erdőn megül;
 velem sétált, nem hagyott egyedül.

Elült a nap. Szívem maga maradt,
 mint magányos paraszt az ég alatt,
 ki már messze tőle,
 külön barázdát húz üres földbe.

*

Robert Louis Stevenson

The Relic Taken, What Avails The Shrine?

The relic taken, what avails the shrine?
 The locket, pictureless? O heart of mine,
 Art thou not worse than that,
 Still warm, a vacant nest where love once sat?

Her image nestled closer at my heart
 Than cherished memories, healed every smart
 And warmed it more than wine
 Or the full summer sun in noon-day shine.

This was the little weather gleam that lit
 The cloudy promontories – the real charm was
 That gilded hills and woods
 And walked beside me thro' the solitudes.

The sun is set. My heart is widowed now
 Of that companion-thought. Alone I plough
 The seas of life, and trace
 A separate furrow far from her and grace.

Robert Louis Stevenson: A szél

Én látom, sárkányt mint dobálsz;
 madárka-szárny alá, ha szállsz;
 Én hallom, hogy suhogsz tovább
 a lányszoknyákon, s máson át.
 Te szél, egész nappal fujó,
 Te szél, hangos dalt dúdoló!

Én látom azt, amit teszel,
 Te mégis mindig rejtezel.
 Lökésed érzem, hív szavad,
 de még ritkán se láttalak.
 Te szél, egész nappal fujó,
 Te szél, hangos dalt dúdoló!

Jaj, de erős, fagyos vagy, szél,
 Ifjú netán, vagy vén lennél?
 Vadállat fák s mezők ölén,
 Vagy gyermek, vérmesebb, mint én?
 Te szél, egész nappal fujó,
 Te szél, hangos dalt dúdoló!

*

Robert Louis Stevenson

The Wind

I saw you toss the kites on high
And blow the birds about the sky;
And all around I heard you pass,
Like ladies' skirts across the grass –
O wind, a-blowing all day long,
O wind, that sings so loud a song!

I saw the different things you did,
But always you yourself you hid.
I felt you push, I heard you call,
I could not see yourself at all –
O wind, a-blowing all day long,
O wind, that sings so loud a song!

O you that are so strong and cold,
O blower, are you young or old?
Are you a beast of field and tree,
Or just a stronger child than me?
O wind, a-blowing all day long,
O wind, that sings so loud a song!

Conrad Ferdinand Meyer: Bőség

Az elég nem elég! Az ősz ünneppé vált,
gyümölcsök terhétől roskadozik az ág!
Mélyre hajolva suttogja panaszát,
s az almák hangja tompa puffanás.

Az elég nem elég! Nevet a sok levél!
 A zamatos őszibarack szaftossá ér!
 S részegen döng körül sok darázs, méh
 egy szőlőskertben: „Az elég nem elég!”

Az elég nem elég! Csiszolja szellemét
 versének a költő, hörpinti örömét,
 a szívnek is kell, oly fontos a bőség,
 sohasem elég, többé már nem elég!

*

Conrad Ferdinand Meyer

Fülle

Genug ist nicht genug! Gepriesen werde
 Der Herbst! Kein Ast, der seiner Frucht entbehrte!
 Tief beugt sich mancher allzureich beschwerte,
 Der Apfel fällt mit dumpfem Laut zu Erde.

Genug ist nicht genug! Es lacht im Laube!
 Die saftge Pfirsche winkt dem durstgen Munde!
 Die trunknen Wespen summen in die Runde:
 „Genug ist nicht genug!” um eine Traube.

Genug ist nicht genug! Mit vollen Zügen
 Schlürft Dichtergeist am Borne des Genusses,
 Das Herz, auch es bedarf des Überflusses,
 Genug kann nie und nimmermehr genügen!

Rudyard Kipling: Fókamama intelmei

Ne ússz, míg hathetes nem léssz,
bár fejtől farkadig vonz a mély,
gyilkos bálna, orkán várna,
kis fókának árt az.

Bébiknek, kis semmim, a vész
szörnyen rossz, lásd be ezt.
Edződj hát, s pancsolj
távol a bajtól,
nyílt tenger gyermeke!

*

Rudyard Kipling

„You must n't swim...”

You must n't swim till you're six weeks old,
Or your head will be sunk by your heels;
And summer gales and Killer Whales
Are bad for baby seals.

Are bad for baby seals, dear rat,
As bad as bad can be;
But splash and grow strong,
And you can't be wrong,
Child of the Open Sea!

Rudyard Kipling: Kék rózsák

Fehér s vörös rózsákat
téptem neki jó párat,
s a kedves sóhajtozott,
csak kékre vágyakozott.

Fél világot bejártam,
kék színűt nem találtam,
a fél világ kigúnyolt,
mamlasz bolondnak csúfolt.

Téli fagy zavart haza.
Késő már! A kis buta
epedve sírba lépett,
ott sejtve azt a kéket.

Tán megleli odaát
vágyát, a szép kék rózsát,
mit én hiába úzök,
csak fehért, s pirost tűzök...

*

Rudyard Kipling:

Blue Roses

Roses red and roses white
Plucked I for my love's delight.
She would none of all my posies –
Bade me gather her blue roses.

Half the world I wandered through,
 Seeking where such flowers grew.
 Half the world unto my quest
 Answered me with laugh and jest.

Home I came at wintertide,
 But my silly love had died
 Seeking with her latest breath
 Roses from the arms of Death.

It may be beyond the grave
 She shall find what she would have.
 Mine was but an idle quest –
 Roses white and red are best!

Rudyard Kipling: Ha...

Ha téged okolva fejét veszíti
 mindenki, ámde te hűvös maradsz,
 ha lényed az önbizalom feszíti,
 de jogos kétkedést is elfogadsz;
 Ha várakozni fáradhatatlan vagy,
 s a hazugságokban részt nem veszel,
 gyűlölködés ellened hidegen hagy,
 egy élheteretlen bölcs mégsem leszel;

Ha álmodozol, de uralod álmod,
 s gondolatid sem öncélú strófák,
 s helyén kezeled ezt a két szélhámost:
 Diadaléretet, s Katasztrófát;

Ha tőröd, ferdített igazsággal
 csalják csapdába gazok a mamlaszt,
 vagy léted széthull, s csorbult szerszámokkal
 mégis felépíted te ugyanazt;

Ha összes kincsed mind kockára tennéd
 egyetlen érme feldobásakor,
 de vesztésként szavad se vesztegetnéd,
 s előlről kezdenél mindent akkor;
 Ha képes vagy teljes testi valódat
 elhasználtan is tettekre bírni,
 s kitartani, amikor már valóban
 csak akaraterődben tudsz bízni;

Ha méltósággal tudsz beszélni pórral
 és királlyal is, józan tartással,
 ha ellened sértést senki se forral,
 s az számíthat rád, bár nem markánsan;
 Ha könnyörtelen idődet kitölti
 a hosszú táv percének értéke,
 tiéd lesz minden kincs, virág, mi földi,
 s Ember léssz fiam, férfi mértékben.

*

Rudyard Kipling

If...

If you can keep your head when all about you
 Are losing theirs and blaming it on you,
 If you can trust yourself when all men doubt you,
 But make allowance for their doubting too;

If you can wait and not be tired by waiting,
Or being lied about, don't deal in lies,
Or being hated, don't give way to hating,
And yet don't look too good, nor talk too wise:
If you can dream – and not make dreams your master;
If you can think – and not make thoughts your aim;
If you can meet with Triumph and Disaster
And treat those two impostors just the same;
If you can bear to hear the truth you've spoken
Twisted by knaves to make a trap for fools,
Or watch the things you gave your life to, broken,
And stoop and build 'em up with worn-out tools:
If you can make one heap of all your winnings
And risk it on one turn of pitch-and-toss,
And lose, and start again at your beginnings
And never breathe a word about your loss;
If you can force your heart and nerve and sinew
To serve your turn long after they are gone,
And so hold on when there is nothing in you
Except the Will which says to them: 'Hold on!'
If you can talk with crowds and keep your virtue,
' Or walk with Kings – nor lose the common touch,
if neither foes nor loving friends can hurt you,
If all men count with you, but none too much;
If you can fill the unforgiving minute
With sixty seconds' worth of distance run,
Yours is the Earth and everything that's in it,
And – which is more – you'll be a Man, my son!

Michelangelo: 62. szonett

Szép, nemes tervét, hogy valóra váltsa kovács
öntve, formázva vasát, azért nagy tüzet éget.
Művész, ha izzó tűz nélkül készít bármily szépet,
legfinomabb, s remekebb nem lesz az az alkotás.

Főnix sem éledhet újra a tűz heve nélkül,
s így vagyok én magam; égek a tűzben, míg élek,
holtak közt is tüzek fényében hinni remélek,
kiknek nem árt az idő, de szolgál menedékül.

Tűz, melyről énekelek, lobbanj fel ismét bennem,
éledjek újra fel, úgy, mint hamuból a madár,
mert a kaszás jele ég már az arcomon, érzem.

Jaj, ha saját közegébe az égbe felreppen,
s engem, ki tűzben elégett, a földbe bezár,
elhagy erőm, hamuvá roskad, s lehet, szégyen is érhet.

*

Michelangelo Buonarroti

Rime 62.

Sol pur col foco fabbro il ferro sterne
al concetto suo caro e bel lavoro,
né senza foco alcuno artista l'oro
al sommo grado raffina e rende;

Né l'unica fenice sé riprende
se non prim'arsa; ond'io, s'ardendo moro,
spero piú chiar resurger tra coloro
che morte accresce e 'ltempo non offende.

Del foco, di ch'í' parlo, ho gran ventura
c' ancor per rinnovarmi abbi in me loco,
sendo già quasi nel numer de' morti.

O ver, s' al cielo ascende per natura,
al suo elemento, a ch'io converso in foco
sie, come fie che seco non mi porti?

Michelangelo: 151. szonett

Még nagy művésznek sincs oly gondolata
mi márványba zárva nem lelhető.
De kifaragni, mi csak sejthető,
csak ész által vezérelt kéz tudja.

A rossz, s a jó, mi taszít vagy vonz lágyan
te bájos hölgy, büszke uralkodóm,
benned van, mint kőben; s szomorkodom,
mert a művel ellentétben áll vágyam.

Szépséged nem oka; sem a szerelem,
sem Fortuna, Sors, vagy ridegséged,
vagy lenézésed rút bűneim okán,

hogy egyszerre él halál s kegyelem
szívedben; s hogy gyenge képességem
csak halált enged kibontanom már.

*

Michelangelo

Rime 151.

Non ha l'ottimo artista alcun concetto
c'un marmo solo in sé non circonscriva
col suo superchio, e solo a quello arriva
la man che ubbidisce all'intelletto.

Il mal ch'io fuggo, e 'l ben ch'io mi prometto,
in te, donna leggiadra, altera e diva,
tal si nasconde; e perch'io piu non viva,
contraria ho l'arte al disiato effetto.

Amor dunque non ha, né tua beltate
o durezza o fortuna o gran disdegno,
del mio mal colpa, o mio destino o sorte;

se dentro del tuo cor morte e pietate
porti in un tempo, e che 'l mio basso ingegno
non sappia, ardendo, trarne altro che morte.

Puskin: Egy kis virág

Virág, fakó, illattalan,
lepréselték eme könyvbe;
s hogy ráleltem, azon nyomban
elmúlt a lelke közönyje.

Hol és mikor? Mely tavaszért
pompázott virágzó léte?
Idegen, vagy ismerős kéz
préselte könyv közepébe?

Talán egy gyengéd randevú,
vagy árnyas erdő csendjébe'
tett bús, magányos sétaút,
vagy rút szakítás emléke?

Még él e férfi és e nő?
És vaj' h hol élnek mostanság?
Vagy elhervadtak épp úgy ők,
mint ez a rejtélyes virág?

*

Александр Пушкин

Цветок

Цветок засохший, безуханный,
Забывтый в книге вижу я;
И вот уже мечтою странной
Душа наполнилась моя:

Где цвёл? когда? какой весною?
И долго ль цвёл? И сорван кем,
Чужой, знакомой ли рукою?
И положен сюда зачем?

На память нежного ль свиданья,
Или разлуки роковой,
Иль одинокого гулянья
В тиши полей, в тени лесной?

И жив ли тот, и та жива ли?
 И нынче где их уголок?
 Или уже они увяли,
 Как сей неведомый цветок?

Puskin: Csalogány és rózsa

Ködös, csendes kertben, tavaszi éjeken
 rózsához bókoló csalogány énekel.
 Ámde a rózsa ringva, gőgösen szunnyad el,
 szerelmes himnuszokra nem érez, nem figyel.
 Egy hűvös szépségnek te nem így epedezel?
 Ó, költő, gondold át, mire is törekszel?
 Költészetet nem érez, nem hallja meg szavad;
 nézd – és ő kivirágzik; de hívd – s néma marad.

*

Александр Пушкин

Соловей и роза

В безмолвии садов, весной, во мгле ночей,
 Поет над розою восточный соловей.
 Но роза милая не чувствует, не внемлет,
 И под влюбленный гимн колеблется и дремлет.
 Не так ли ты поешь для хладной красоты?
 Опомнись, о поэт, к чему стремишься ты?

Она не слушает, не чувствует поэта;
Глядишь, она цветет; взываешь – нет ответа

Puskin: Csalogány és kakukk

Erdők sötétlő éjszakáján
dalos madárka tavasz táján
pittyeg és füttyög és kiált.
De a kakukk, az ostobácska,
Önző és szószátyár egy pára,
nem zeng el mást, csak önszavát,
és visszhangja ismétli mindet.
Kakukk szava csak bú és baj.
Uram, de jól megvertél minket
az elégikus kis kakukkkal!

*

Александр Пушкин
Соловей и кукушка

В лесах, во мраке ночи праздной
Весны певец разнообразный
Урчит, и свищет, и гремит;
Но бестолковая кукушка,
Самолюбивая болтушка,
Одно куку свое твердит,
И эхо вслед за нею то же.
Накуковали нам тоску!

Хоть убежать. Избавь нас, Боже,
От элегических куку!

Puskin: Ekhó

Ha erdején üvölt a vad,
vagy kürt, ha szól; ha ég szakad,
ha dombon túl cseng lány dala –
te visszhangzod
s a puszta lég viszi tova
a válaszod.

Te hallgatod az ézengést,
vihart, erős hullámverést,
kiáltó pásztor hangjelét –
s felelsz menten
de visszhangot te ne remélj,
költőként sem!

*

Александр Пушкин

Эхо

Ревет ли зверь в лесу глухом,
Трубит ли рог, гремит ли гром,
Поет ли дева за холмом –
На всякой звук
Свой отклик в воздухе пустом
Родишь ты вдруг.

Ты внимлешь грохоту громов
И гласу бури и валов,
И крику сельских пастухов –
И шлешь ответ;
Тебе ж нет отзыва... Таков
И ты, поэт!

Puskin: Szerettem önt

Imádtam önt; s talán e szenvedélyem
bensőmben változatlan ég ma is;
De mégse nézzen búsan, kérve kérem;
nem vágyom én önt háborítani.
Vadul, remények nélkül is szerettem,
de rám tört gyávaság, s zöld szemű szörny;
Adná az ég, hogy ön is így szeressen
egy másikat, mint én szerettem önt.

*

Puskin

Я вас любил

Я вас любил: любовь еще, быть может,
В душе моей угасла не совсем;
Но пусть она вас больше не тревожит;
Я не хочу печалить вас ничем.
Я вас любил безмолвно, безнадежно,

То робостью, то ревностью томим;
Я вас любил так искренно, так нежно
Как дай вам бог любимой быть другим.

Samuel Taylor Coleridge: Csókok

Ámor, – búgta ősi legenda – egyszer
bűbájt kevert, örökre méltó vegyszert.
Vad szenvedély-lángon díszes kehelybe,
édes nektárt ambrózzával kevert be.
Rakoncátlan csillagokról lopott
angyalszárnnyal esti bűv-harmatot.
Szent esküvel egyesült minden részlet,
szelíd örömei a tiszta észnek,
ábránd játszi, talmi, ragyogó fénye,
és bánatok élősködő reménye.
A vak vegyész elmélázva hallgatta
a gőzölgő kehely mint fortyog sóhajtvá.
Édes hangok búgtak, mint dúcból árad
szerelmes galamb lágy burukkolása.
„Csókok”, így hívta drága nedűjét,
melyért vádolni irigy kisszerűség.
Fele Aphroditét boldoggá tette,
a többit Sara ajkára lehelte.

*

Samuel Taylor Coleridge

Kisses

Cupid, if storying legends tell aright,
 Once framed a rich elixer of delight.
 A chalice o'er love-kindled flames he fixed,
 And in it nectar and ambrosia mixed:
 With these the magic dews which evening brings,
 Brushed from the Idalian star by fairy wings:
 Each tender pledge of sacred faith he joined,
 Each gentler pleasure of th' unspotted mind –
 Day-dreams, whose tints with sportive brightness glow,
 And hope, the blameless parasite of woe.
 The eyeless chemist heard the process rise,
 The steamy chalice bubbled up in sighs;
 Sweet sounds transpired as when the enamoured dove
 The finished work might envy vainly blame,
 And 'kisses' was the precious compound's name.
 With half, the god his Cyprian mother blest,
 And breathed on Sara's lovelier lips the rest.

Adolf Schults: Ibolya és rózsa

Kis ibolyám a kertben
 rózsavirágzást látni vágyott:
 ámde az idő türelmetlen,
 korán hervaszt virágot.

Királynőként a kertben
büszkén virult ki a szép rózsza:
és azt gondolta, míg jött és ment:
azért várhatott volna...

*

Adolf Schults

Veilchen und rose

Das Veilchen in meinem Garten
Wollt gerne sehn, wie die Rose blüh;
Es konnte die Zeit nicht erwarten
Und kam gar viel zu früh.

Die Ros' in meinem Garten
Wollt' ihm sich zeigen als Königin;
Doch dachte sie stolz: mag's warten!
Und als sie kam, war's hin.

Stefan George: Szöktetés

Kedves gyermek, szökj velem
messze, távoli erdőbe,
nótám ajkadon csengjen
szabadon, mint zengő flóte.

Részegülten fürdhetünk
a határtalan kék légben,
s mint harmat, csillámfényben
felragyog majd ifjú testünk.

Légies ezüst háló;
ránk simul ökörnyal is,
s a lenvászon-szín pázsit
akár csillagfény vagy hó.

Fák alatt, a tó mentén
ringjunk úgy, mint sok barát;
a sok szerteszórt virág,
fehér szegfűk és lóherék.

*

Stefan George
Entführung

Zieh mit mir gelibtes kind
In die wälder ferner kunde
Und behat als angebind
Nur mein lied in deinem munde.

Badan wir im saufen bleu
der mit duft umhüllten grenzen,
Werden unsre leiber glänzen
Klarer schneinen als der tau.

In der luft sich silber fein
Fäden uns zu schleiern spinnen
Auf dem rasen bleichen linnen,
Zart wie shnee und sternenschein.

Unter bäumen um den see
Schweben wir vereint uns freud
Sachte singend blumen streuend
Weisse nelken weisse klee.

Rainer Maria Rilke: Vakíts meg

Vakíts meg: úgy is látni tudlak én,
s tapasztott fülelkel is hallanálak,
jaj, lábatlan is hozzád surrannék,
és száj nélkül esküdnék rád, ha látlak.
Letéphetnéd karom, ám mégis, akkor
is átkarollak szívemmel, mint kézzel,
kitéphetnéd szívem, agyam lüktetne,
s ha azt, eldobva, tűz emésztené fel,
úgy is hordozna vérem minden cseppje.

*

Rainer Maria Rilke

Lösch mir die Augen aus

Lösch mir die Augen aus: ich kann dich sehn,
wirf mir die Ohren zu: ich kann dich hören,
und ohne Füße kann ich zu dir gehn,
und ohne Mund noch kann ich dich beschwören.
Brich mir die Arme ab, ich fasse dich
mit meinem Herzen wie mit einer Hand,

halt mir das Herz zu, und mein Hirn wird schlagen,
und wirfst du in mein Hirn den Brand,
so werd ich dich auf meinem Blute tragen.

Rainer Maria Rilke: Urak kíséretében

Urak kíséretében,
vadászik a nagyúr.
Fején smaragddal ékes
koronája lapul.

A lópaták alatt, lenn,
az út távol levő.
A jaj se hallik innen,
s a dél is perzselő...

Királyt ne ismernék fel?

A csóka éjt rikoltott.

A vészmadár ez éjen
nyilazva rácsapott,
s a homlokára égve
a vér rubinja volt.

*

Rainer Maria Rilke

Im Kreise der Barone

Im Kreise der Barone
der König ritt zur Jagd.
Ihm wohnte in roter Krone
ein einsamer Smaragd.

Da gibt's unter hellen Hufen
Wege so weit und weiß;
keiner hört Hilfe rufen,
und der Mittag ist heiß ...

Ob einer den König erkannte?

Die Dohlen im Abend schrien.

Die allerkühnste spannte
den Flug schon über ihn:
Auf des Königs Stirne brannte
ein einsamer Rubin.

Rainer Maria Rilke: Az ősz vége

Nézem már egy ideje,
hogy minden változásban.
Tesz-vesz, örök mozgásban,
s öl, siratás színhelye.

Perc percre rakódik rá,
s más arcot mutat a kert;
sárgulásból sárga lett,
pusztulva halódik már;
de sorsomtól idegen.

Én már függetlenedem,
szabadon csaponghatok.
Látom a távlatot, tengert,
komor és súlyos egeknek
védelme alatt vagyok.

*

Rainer Maria Rilke

Ende des Herbstes

Ich sehe seit einer Zeit,
wie alles sich verwandelt.
Etwas steht auf und handelt
und tötet und tut Leid.

Von Mal zu Mal sind all
die Gärten nicht dieselben;
von den gilbenden zu der gelben
langsamem Verfall:
wie war der Weg mir weit.

Jetzt bin ich bei den leeren
und schaue durch alle Alleen.
Fast bis zu den fernen Meeren
kann ich den ernsten schweren
verwehenden Himmel sehn.

Rainer Maria Rilke: Ősz

Lehull a rőt levél, peregve hull,
akárha égi kertek álmodnának
halált; a semmibe borongva.

Az éji Föld is, súlyosan forogva
a csillagok között, magányba fúl.

E kéz is, és a többi; minden részben
a látható anyag hervad, elhull,

de mégis, ezt a fonnyadást az Úr
mi' gyengéden ölelheté kezében...

*

Rainer Maria Rilke

Herbst

Die Blätter fallen, fallen wie von weit,
als welkten in den Himmeln ferne Gärten;
sie fallen mit verneinender Gebärde.

Und in den Nächten fällt die schwere Erde
aus allen Sternen in die Einsamkeit.

Wir alle fallen. Diese Hand da fällt.
Und sieh dir andre an: es ist in allen.

Und doch ist Einer, welcher dieses Fallen
unendlich sanft in seinen Händen hält.

Rainer Maria Rilke: Orfeusz szonettek 1.

Egy édes hang kel. Ó, éteri rezgés!
Orfeusz ő! Malaszt, éke fülnek!
Egy új kezdet, a változás, egy jelzés
szólal benne, más hangok elülnek.

Eszét is veszttve tolong elő sok vad,
a biztos vackukat hagyva veszni,
s állnak ott, fülüket felmeresztk,
e némasággal csitítva másokat.

A tiszta hang, nem ravasz félelem
halgattatott el rikoltást és bőgést,
épp, hol valaki menedéket emelt,

amelyben a zavart szív békére lelt,
hol elcsendesült a vágy és hóbörgés –
ez isteni hang templomot emelt.

*

Rainer Maria Rilke
Sonette an Orpheus

ERSTER TEIL

Da stieg ein Baum. O reine Übersteigung!
O Orpheus singt! O hoher Baum im Ohr!
Und alles schwieg. Doch selbst in der Verschweigung
ging neuer Anfang, Wink und Wandlung vor.

Tiere aus Stille drangen aus dem klaren
gelösten Wald von Lager und Genist;
und da ergab sich, daß sie nicht aus List
und nicht aus Angst in sich so leise waren,

sondern aus Hören. Brüllen, Schrei, Geröhr
schien klein in ihren Herzen. Und wo eben
kaum eine Hütte war, dies zu empfangen,

ein Unterschlupf aus dunkelstem Verlangen
mit einem Zugang, dessen Pfosten beben, –
da schufst du ihnen Tempel im Gehör.

John Keats: Mikor félek

Mikor félek, meghalok azelőtt,
hogy torlódó szavaimat kötetekbe
foglalnám, mint búzamező
érett kalászát hordják csűrökbe;

Mikor látom csillagos éjeken
 nagy románcok felhős jelképeit,
 s hiszem, árnyukat sem követhetem
 soha, bár fátum bűv-keze segít;
 Mikor érzem őszinte percemben,
 hogy többé soha nem láthatom már,
 s nem élvezhetem többé szerelem
 varázserejét; – a világ partján
 állok akkor egymagam, szótlanul,
 míg szerelem, s hírnév semmibe hull.

*

John Keats

When I Have Fears

When I have fears that I may cease to be
 Before my pen has glean'd my teeming brain,
 Before high-piled books, in charactery,
 Hold like rich garners the full ripen'd grain;
 When I behold, upon the night's starr'd face,
 Huge cloudy symbols of a high romance,
 And think that I may never live to trace
 Their shadows, with the magic hand of chance;
 And when I feel, fair creature of an hour,
 That I shall never look upon thee more,
 Never have relish in the faery power
 Of unreflecting love; – then on the shore
 Of the wide world I stand alone, and think
 Till love and fame to nothingness do sink.

John Keats: Óda egy görög vázához

Mester, kinél nem mutathat szebben
virágzó regét bármi versezet,
te, békesség halk, szűz arája, csendnek,
nyugalomnak fogadott gyermeke:
mily repkényszegett mesét idéznek
e földi vagy égi alakjaid
Tempe vagy Árkádia völgyében?
Mi égi, s földi lények vannak itt?
Mi vad csata, mi küzdő igézet?
Mi síp-dobok, mily extázis ébredt?

A hallott dal édes, de a sejtett
még édesebb; lágy sípok, játsszatok;
ne a fülnek, de az érzelmeknek,
lelket ihlet a síp, nem hangzatot.
A fák alatt dalod, te szép legény,
mindig susog, akár a lombok zöldje,
de a lányt soha nem csókolhatod –
habár a cél közel –, ne bánd, szegény;
bár nem léssz boldog, ő nem hervadoz,
övé szerelmed, s szűz marad örökre.

Ó, boldog ágak! Nem válik levél
el tőletek, búcsút nem mond tavasz;
a dalos örök boldogságban él,
mindig síp szól lankáin, friss maradsz
nem hunyó érzés, egyre boldogabb!
Még hevesebb, teljesebb az öröm,
mindig ifjú, és mindig kellemes.
Minden kínját a szemétre dobat
a bús, kifáradt szív, melyet csömör,
száraz nyelv, s lázas homlok jellemez.

Kik járulnak eléd áldozathoz?
 Mi zöld oltár, amelyhez vezeted,
 titokzatos pap, a bőgő barmot,
 melynek háta virággal övezett?
 Milyen városkát hagytak itt lakói,
 vagy fellegvárat eme partokon,
 e jámbor reggelén az öröklétnek?
 Ó, kisváros, utcáidat vajon ki
 lármázná fel, hisz örök csend honol
 ott, s ki tudja, a népe visszatér-e?

Ó, görög ívek! Szépséges tartás!
 Márvány leányok és ifjak, mesés
 erdők lombja, kitaposott csapás;
 te néma forma, te adsz késztetést
 mindörökre; hűvös pásztormese!
 Csak te maradsz velünk, ha kor sorvaszt,
 s a vele járó sok csapás lever,
 az ember barátja leszel, így szólva:
 „A szép valós, az igaz szép – ez lenne,
 mit tudsz a földön, s tudnod csak ezt kell.”

*

John Keats

Ode on a Grecian Urn

Thou still unravish'd bride of quietness,
 Thou foster-child of silence and slow time,
 Sylvan historian, who canst thus express
 A flowery tale more sweetly than our rhyme:
 What leaf-fring'd legend haunts about thy shape
 Of deities or mortals, or of both,

In Tempe or the dales of Arcady?
 What men or gods are these? What maidens loth?
 What mad pursuit? What struggle to escape?
 What pipes and timbrels? What wild ecstasy?

Heard melodies are sweet, but those unheard
 Are sweeter; therefore, ye soft pipes, play on;
 Not to the sensual ear, but, more endear'd,
 Pipe to the spirit ditties of no tone:
 Fair youth, beneath the trees, thou canst not leave
 Thy song, nor ever can those trees be bare;
 Bold Lover, never, never canst thou kiss,
 Though winning near the goal yet, do not grieve;
 She cannot fade, though thou hast not thy bliss,
 For ever wilt thou love, and she be fair!

Ah, happy, happy boughs! that cannot shed
 Your leaves, nor ever bid the Spring adieu;
 And, happy melodist, unwearied,
 For ever piping songs for ever new;
 More happy love! more happy, happy love!
 For ever warm and still to be enjoy'd,
 For ever panting, and for ever young;
 All breathing human passion far above,
 That leaves a heart high-sorrowful and cloy'd,
 A burning forehead, and a parching tongue.

Who are these coming to the sacrifice?
 To what green altar, O mysterious priest,
 Lead'st thou that heifer lowing at the skies,
 And all her silken flanks with garlands drest?
 What little town by river or sea shore,
 Or mountain-built with peaceful citadel,
 Is emptied of this folk, this pious morn?

And, little town, thy streets for evermore
 Will silent be; and not a soul to tell
 Why thou art desolate, can e'er return.

O Attic shape! Fair attitude! with brede
 Of marble men and maidens overwrought,
 With forest branches and the trodden weed;
 Thou, silent form, dost tease us out of thought
 As doth eternity: Cold Pastoral!
 When old age shall this generation waste,
 Thou shalt remain, in midst of other woe
 Than ours, a friend to man, to whom thou say'st,
 „Beauty is truth, truth beauty, – that is all
 Ye know on earth, and all ye need to know.”

William Blake: Jeruzsálem

S az Isten lába egykoron
 Tapodott-e angol hegyet?
 Netán az Úr Szent Báránya
 E dús, kies mezőn legelt?

S az Isten képe páratelt
 Hegyünkön megjelenhetett?
 S az ördög malmai között
 Jeruzsálem emelkedett?

Ide égő, arany íjam;
 Ide vágy nyilát, tegezem;
 Ide lándzsám, oszló felhők!
 Ide tűzlángú szekerem!

Míg kezem Jeruzsálemért
 vívni tud, elmém lázadón
 A hit harcait folytatja
 Angolhon, kies tájadon.

*

William Blake

Jerusalem

And did those feet in ancient time
 Walk upon England's mountains green?
 And was the holy Lamb of God
 On England's pleasant pastures seen?

And did the Countenance Divine
 Shine forth upon our clouded hills?
 And was Jerusalem builded here
 Among these dark Satanic mills?

Bring me my bow of burning gold:
 Bring me my arrows of desire:
 Bring me my spear: O clouds unfold!
 Bring me my chariot of fire.

I will not cease from mental fight,
 Nor shall my sword sleep in my hand
 Till we have built Jerusalem
 In England's green and pleasant lan

William Blake: Jeruzsálem: Britannia! Ébredj! Ébredj! Ébredj!

Britanniám, kelj fel! Talpra!
Jeruzsálem, a véred szól!
Miért halálod várod ma,
Kitiltva őt falunk alól?

A lányomat megérezte
E föld hullámos mellkasa:
Sion útjának érzete
örömmel rótt adó maga.

Az óra üt, derű járja
S a lélek boldog, hogyha London
Az ősi tornyokon várja,
Az Úr Báránya itt lakozzon.

*

William Blake

Jerusalem: England!
awake! awake! awake!

England! awake! awake! awake!
Jerusalem thy Sister calls!
Why wilt thou sleep the sleep of death
And close her from thy ancient walls?

Thy hills and valleys felt her feet
Gently upon their bosoms move:
Thy gates beheld sweet Zion's ways:
Then was a time of joy and love.

And now the time returns again:
Our souls exult, and London's towers
Receive the Lamb of God to dwell
In England's green and pleasant bowers.

William Blake: Egy álom

Egyszer hangyát álmodtam
angyal-őrzött álmomban;
utat vesztett, jaj, szegény,
fűben fekvé lestem én.

Az út porától kopott,
zavart volt, elhagyatott;
panaszától szív szakadt
a harmatos fű alatt.

„Halljátok-e véreim,
kik most utak végein
sírva, kutatva vártok,
mint kesereg apátok?”

Könnyem eredt szavától.
 De szentjánosbogár szólt:
 Az éjszaka őrért ma
 jajongva ki szólítja?

Minden bogár útjához
 az én fényem sugároz;
 kövesd lámpám éjszaka,
 kis vándor, s találj haza!

*

William Blake

A Dream

Once a dream did weave a shade
 O'er my angel-guarded bed,
 That an emmet lost its way
 Where on grass methought I lay.

Troubled, wildered, and forlorn,
 Dark, benighted, travel-worn,
 Over many a tangle spray,
 All heart-broke, I heard her say:

'Oh my children! do they cry,
 Do they hear their father sigh?
 Now they look abroad to see,
 Now return and weep for me.'

Pitying, I dropped a tear:
 But I saw a glow-worm near,
 Who replied, 'What wailing wight
 Calls the watchman of the night?'

'I am set to light the ground,
While the beetle goes his round:
Follow now the beetle's hum;
Little wanderer, hie thee home!'

William Blake: A tigris

Tigris, tigris, tűz, parázs,
éji erdőn villanás,
mi égi kéz s szem mért rád
félelmes szimmetriát?

Mi gyújtja szemed tüzét,
égbolt, mély, vagy messzeség?
Lobogni mily szárnyon mer?
Lángját mi kéz szítja fel?

Szíved izma mily testet
s milyen vállat mozgat meg?
Mily ijesztő láb és mancs
mozdítására parancs?

Mi kalapált rettentő
csapásokkal? S az üllő?
Mily kohó szülte agyad,
s rémületes önmagad?

Mikor csillag lándzsát dobva
 könnye hullott a mennyboltra,
 Ő, ki bárányt is teremtett,
 elégedett volt-e veled?

Tigris, tigris, tűz, parázs,
 éji erdőn villanás,
 mi égi kéz s szem mért rád
 félelmes szimmetriát?

*

William Blake

The Tiger

Tiger, tiger, burning bright
 In the forests of the night,
 What immortal hand or eye
 Could frame thy fearful symmetry?

In what distant deeps or skies
 Burnt the fire of thine eyes?
 On what wings dare he aspire?
 What the hand dare seize the fire?

And what shoulder and what art
 Could twist the sinews of thy heart?
 And when thy heart began to beat,
 What dread hand and what dread feet?

What the hammer? what the chain?
 In what furnace was thy brain?
 What the anvil? What dread grasp
 Dare its deadly terrors clasp?

When the stars threw down their spears,
And water'd heaven with their tears,
Did He smile His work to see?
Did He who made the lamb make thee?

Tiger, tiger, burning bright
In the forests of the night,
What immortal hand or eye
Dare frame thy fearful symmetry?

William Blake: A bárány

Bárány, kit teremtett,
tudod, ki teremtett?
Ételt a mezőről ki ad,
folyó árjából ki itat;
ki adott rád ilyen dús, lágy,
gyönyörűszép gyapjú bundát;
s bájos hangot, mely, ha béget,
felvidítja a vidéket!
Bárány, kit teremtett,
tudod, ki teremtett?

Kisbárány, elmondom,
kisbárány, elmondom!
Báránynak hivatja magát,
a nevetek egyforma hát;

oly szelíd, senkinek sem árt,
 hisz maga is gyermekké vált;
 kettőnket – bárány, és gyermek –
 az Ő szép nevéen neveznek.
 Kisbárány, áldjon meg.
 Kisbárány, áldjon meg.

*

William Blake

The Lamb

Little Lamb who made thee
 Dost thou know who made thee
 Gave thee life & bid thee feed.
 By the stream & o'er the mead;
 Gave thee clothing of delight,
 Softest clothing woolly bright;
 Gave thee such a tender voice,
 Making all the vales rejoice!
 Little Lamb who made thee
 Dost thou know who made thee

Little Lamb I'll tell thee,
 Little Lamb I'll tell thee!
 He is called by thy name,
 For he calls himself a Lamb:
 He is meek & he is mild,
 He became a little child:
 I a child & thou a lamb,
 We are called by his name.
 Little Lamb God bless thee.
 Little Lamb God bless thee.

William Blake: Harmónia s szeretet

Harmónia s szeretet
fonja körül lelkemet,
leveleim s gyökerem
keveredik teveled.

Öröm ül az ágakon
csiripelve, áthatón,
és mint szelíd patakok,
erény s morál folynak ott.

Te arany gyümölcsöket,
én virágot, bűvöset
érlelek, míg hús öled
vonzza a teknősöket.

Ott nevelik fiaik,
halljuk vidám dalaik,
s a szeretet hangjait
avarunk közt hajnalig.

Bájos fészket abból rak
mind az éji alvónak;
ott mulatnak naphosszat,
s tört águnk közt játszódnak.

*

William Blake

Love and Harmony

Love and harmony combine,
And round our souls entwine
While thy branches mix with mine,
And our roots together join.

Joys upon our branches sit,
Chirping loud and singing sweet;
Like gentle streams beneath our feet
Innocence and virtue meet.

Thou the golden fruit dost bear,
I am clad in flowers fair;
Thy sweet boughs perfume the air,
And the turtle buildeth there.

There she sits and feeds her young,
Sweet I hear her mournful song;
And thy lovely leaves among,
There is love, I hear his tongue.

There his charming nest doth lay,
There he sleeps the night away;
There he sports along the day,
And doth among our branches play.

Dante Gabriel Rossetti: Elmúlás

Levelek, eső, naptárlapok,
(folyam füze a hulló habbal)
mind lepereg, én velük halok,
s Vele, aki már rég itt hagyott.
(Fújó fuvallat éjjel s nappal).

Lelkem most titkos jelre vidul,
(fonnyadó fűz, a folyón fényjel)
elfogyó napok félsze csitul,
arcom és arca összesimul.
(Fújó fuvallat nappal s éjjel).

Ó, ne haljak még, alig éltem;
(fűzág forog hintázó habbal)
esővert, hideg arcunk égjen
találkozásunk új hevében.
(Fújó fuvallat éjjel s nappal).

Gomolygó köd dagad az égre,
(fűzfa jajong fohászt a fénybe)
ajka sóhajt, – lelkem pecsétje –
nem halhatok, ha halnék is érte.
(Fújó fuvallat nappal s éjjel).

Levelek, eső, naptárlapok,
(folyam füze a hulló habbal)
peregnek most is, s én hallgatok,
hisz itt van Ő, s még én is vagyok.
(Fújó fuvallat éjjel s nappal).

*

Dante Gabriel Rossetti

A Death

Leaves and rain and the days of the year,
(Water-willow and wellaway,)
All these fall, and my soul gives ear,
And she is hence who once was here.
(With a wind blown night and day.)

Ah! but now, for a secret sign,
(The willow's wan and the water white,)
In the held breath of the day's decline
Her very face seemed pressed to mine.
(With a wind blown day and night.)

O love, of my death my life is fain;
(The willows wave on the water-way,)
Your cheek and mine are cold in the rain,
But warm they'll be when we meet again.
(With a wind blown night and day.)

Mists are heaved and cover the sky;
(The willows wail in the waning light,)
O loose your lips, leave space for a sigh, –
They seal my soul, I cannot die.
(With a wind blown day and night.)

Leaves and rain and the days of the year,
(Water-willow and wellaway,)
All still fall, and I still give ear,
And she is hence, and I am here.
(With a wind blown night and day.)

Thomas Hardy: Így szóltam a Szeretethez

Te, Szeretet,
„Másképp van most, mint régesrég,
midőn imádott még a nép
minden felett;
Fény voltál, Fiú, Egyetlen,
Ki mennyet fest az egekben.”
Te, Szeretet.

Így véltem én:
„Megismertünk. Szívünk gyenge
volt, midőn veled megtelve,
s ítélkezvén
magunk felett, arra kértünk,
gyötrelmeid add át nekünk.”
Így véltem én.

Így véltem én:
„Nem vagy csinos, sem fiatal,
nincs kerub-szárnyad, nem nyilall
hattyúd, gerléd,
De acél késed bizony van,
könyörtelen, vigasztalan.”
Így véltem én.

Hagyj, Szeretet!
Eltűnik az emberiség,
más korról mit sem tudni még,
így fenyegetsz?

Nem ijeszthetsz meg – úgylehet –
 túlzottan megtört lelkeket!
 Az ember elpusztul. – Legyen!
 Hagyj, Szeretet.

*

Thomas Hardy

„I Said to Love”

I said to Love,
 „It is not now as in old days
 When men adored thee and thy ways
 All else above;
 Named thee the Boy, the Bright, the One
 Who spread a heaven beneath the sun,”
 I said to Love.

I said to him,
 „We now know more of thee than then;
 We were but weak in judgment when,
 With hearts abrim,
 We clamoured thee that thou would’st please
 Inflict on us thine agonies,”
 I said to him.

I said to Love,
 „Thou art not young, thou art not fair,
 No faery darts, no cherub air,
 Nor swan, nor dove
 Are thine; but features pitiless,
 And iron daggers of distress,”
 I said to Love.

„Depart then, Love! . . .
– Man’s race shall end, dost threaten thou?
The age to come the man of now
Know nothing of? –
We fear not such a threat from thee;
We are too old in apathy!
Mankind shall cease. – So let it be,
I said to Love.

Thomas Hardy: Közöttünk itt s mostan

Közöttünk itt s mostan –
kit lét sodort egybe,
s ki hevült dísztollak
ellen küszköd egyre,
látva, hány szín enyész,
hány gyors nap ködbe vész –
kell őszinte beszéd,
ha baj is a vonzat.

Oly rég ismersz engem
most már, igaz valóm
hogy szándékom, elvem
mutatni akarom,
hisz szükségtelen mára
minden lepel és álca,
mi indokává válna
a virágnyelvnek.

Mondd ki hát, szemtől-szembe
 egy új találkozáson,
 hogy szíved enyém lesz-e,
 vagy dobban távozon?
 Ha gyengeség a kétely,
 s a gyors tett lassan érlel,
 ha a színlelés métely,
 higgyünk benne.

*

Thomas Hardy
 „Between Us Now”

Between us now and here –
 Two thrown together
 Who are not wont to wear
 Life’s flushest feather –
 Who see the scenes slide past,
 The daytimes dimming fast,
 Let there be truth at last,
 Even if despair.

So thoroughly and long
 Have you now known me,
 So real in faith and strong
 Have I now shown me,
 That nothing needs disguise
 Further in any wise,
 Or asks or justifies
 A guarded tongue.

Face unto face, then, say,
 Eyes mine own meeting,
 Is your heart far away,
 Or with mine beating?
 When false things are brought low,
 And swift things have grown slow,
 Feigning like froth shall go,
 Faith be for aye.

Friedrich Nietzsche: Ecce homo

Úgy. Tudom, honnan szakadtam!
 Mint a láng, ha jóllakatlan
 vagyok, hév emészt, falánk.
 Mit felfalok, fénybe kerül,
 mi megmarad, elszenesül,
 én lehetek biz, a láng!

*

Friedrich Nietzsche

Ecce homo

Ja! Ich weiß, woher ich stamme!
 Ungesättigt gleich der Flamme
 glühe und verzehr' ich mich.
 Licht wird alles, was ich fasse,
 Kohle alles, was ich lasse:
 Flamme bin ich sicherlich!

Wilhelm Busch: A majmok

„A városba megyünk máma –
szólt fiának a parasztagzda.
– Tudom, hogy megbámulhasd a
majmokat, szíved vágya.
Üljünk is a szekérre,
hogy jót ne vessünk végre,
hogy a majompofák
mily bumfordik és suták,
bosszantóak,
bogarasak,
cibálósak
és porosak,
szaglászna, s ők is szagosak.
A másiknak fityiszt adnak,
esznek mindkét kezükkel,
élnek kevés eszükkel.
S mint a szarka, lopnak ezek”
Figyelj, s tapasztalod ma.”

– Apa, – kérdi a gyerek –
a majom emberforma?

– Nos, most megláthatod,
szinte ugyanazok...

*

Wilhelm Busch

Die Affen

Der Bauer sprach zu seinem Jungen:
»Heut in der Stadt, da wirst du gaffen.

Wir fahren hin und sehn die Affen.
 Es ist gelungen
 Und um sich schiefzulachen,
 Was die für Streiche machen
 Und für Gesichter,
 Wie rechte Bösewichter.
 Sie krauen sich,
 Sie zausen sich,
 Sie hauen sich,
 Sie lausen sich,
 Beschnupern dies, beknupern das,
 Und keiner gönnt dem andern was,
 Und essen tun sie mit der Hand,
 Und alles tun sie mit Verstand,
 Und jeder stiehlt als wie ein Rabe.
 Paß auf, das siehst du heute.« –

»O Vater“, rief der Knabe,
 »Sind Affen denn auch Leute?« –

Der Vater sprach: »Nun ja,
 Nicht ganz, doch so beinah.«

Gustav Falke: Áldott kapu

Mi édes álom! Itt leszel,
 a Menny kapuja tárva,
 túlról virággal integet
 egy almafácska ága.

A falra ülve lábait
himbálja egy kis angyal,
a többi is mind nyájas itt,
köszönt sugárzó arccal.

Repül két másik is feléd,
hoznak rózsákat, szépet,
nekem pirost, neked fehért,
s kettőnknek örök létet.

*

Gustav Falke
Seliger Eingang

Vorm Himmelsthor, o süßer Traum,
Treffen wir uns wieder,
Hängt über die Mauer ein Apfelbaum
Seine weißen Blüten nieder.

Hockt auf der Mauer ein Englein quer
Und baumelt mit den Füßen,
Kommen ans Thor zehn andere her,
Uns liebeich zu begrüßen.

Schlagen zwei die Flügel leis,
Will jedes ein Röslein geben,
Die rote mir und dir die weiß',
Und uns beiden das ewige Leben.

Johann Wolfgang von Goethe: Vándor éji dala

Minden orom hallgat
csendben,
lomb közt fuvallat
sem rebben.
Némul fészken
erdő mélyén mind a madárhad.
Te is majd, várj csak,
nyugszol békén.

*

Johann Wolfgang von Goethe

Wandrer's Nachtlied

Über allen Gipfeln
Ist Ruh,
In allen Wipfeln
Spürest du
Kaum einen Hauch;
Die Vögelein schweigen im Walde.
Warte nur, balde
Ruhest du auch.

Johann Christian Friedrich Hölderlin: Az élet fele

Csüngő sárga körtékkel
és vadrózsákkal teljes
a tó szigete,

elragadtatott
 hattyúk kis feje
 bókol csókkal
 a megszentelt, hús víznek.

Ó, jaj, hol veszek én
 virágot, árnyat, napfényt, hogy
 a zord tél eljött?
 Fagyos, néma
 falak állnak, rajtuk csak
 szélkakas kiált.

*

Johann Christian Friedrich Hölderlin

Hälfte des Lebens

Mit gelben Birnen hänget
 Und voll mit wilden Rosen
 Das Land in den See,
 Ihr holden Schwäne,
 Und trunken von Küssen
 Tunkt ihr das Haupt
 Ins heilignüchterne Wasser.

Weh mir, wo nehme ich, wenn
 Es Winter ist, die Blumen, und wo
 Den Sonnenschein,
 Und Schatten der Erde?
 Die Mauern stehn
 Sprachlos und kalt, im Winde
 Klirren die Fahnen.

Edgar Allan Poe: Eldorádó

Csinos volt, nett,
úgy ügetett,
hős lovag volt, kószáló.
Míg vándorolt,
arról dalolt,
mi' szép is Eldorádó.

De megvénült,
s szívére ült
egy bús árnyék, kószáló,
mert sosem lelt
oly földeket,
mint lehet Eldorádó.

Erő fogytán
zarándok árny
állt elébe, kószáló.
– Mondd el nekem,
hol lelhetem
meg, hol van Eldorádó?

– A Holdon fenn,
völgyön-hegyen,
ha lovagolsz, kószáló
– felelt az árny –
ott fenn talán,
ott lehet Eldorádó.

*

Edgar Allan Poe

Eldorado

Gaily bedight,
A gallant knight,
In sunshine and in shadow,
Had journeyed long,
Singing a song,
In search of Eldorado.

But he grew old –
This knight so bold –
And o'er his heart a shadow
Fell as he found
No spot of ground
That looked like Eldorado.

And, as his strength
Failed him at length,
He met a pilgrim shadow –
„Shadow,” said he,
„Where can it be –
This land of Eldorado?”

„Over the Mountains
Of the Moon,
Down the Valley of the Shadow,
Ride, boldly ride,”
The shade replied –
„If you seek for Eldorado!”

Heinrich Heine: A tenger partján lányka

A tenger partján lányka
szepegve zokogott,
a naplementét látva
féltette a Napot.

Lánykám, csitulj, hisz avítt
trükk ez már a Napnál!
Elöl elnyeli a víz,
de hátul partra száll.

*

Heinrich Heine

Das Fräulein stand am Meere

Das Fräulein stand am Meere
Und seufzte lang und bang,
Es rührte sie so sehre
Der Sonnenuntergang.

„Mein Fräulein! Sein Sie munter,
Das ist ein altes Stück;
Hier vorne geht sie unter
Und kehrt von hinten zurück.“

Percy Bysshe Shelley: Óda a Nyugati Szélhez

Te, vad nyugat szele, őszök fuvalma,
kitől a sok halott levél kereng,
akár a lélek, mi mágus hatalma

elől inal; fakó, veres, beteg
tömeg, mit a döghalál ver; hideg,
kemény, lefagyott rögökbe veted

a szárnyaló magot, sivár, rideg
sötétbe; hulla lesz, fedi sírhant,
amíg Tavasz hugod előlibeg

s egy álmodó világot kelt vígan,
(rügyeknek árja ring a légbe majd),
hogy illat árad, színözön villan.

Erő, mi bárhol alkotásra hajt,
megöl, vagy éltet: hallj engem, ó, hallj!

*

Te, kin áramlanak a forrongó lég
szívében felhők, mint hullt levelek;
kusza árnyait rázza Óceán, Ég,

Eső, s Villám angyalai vernek
habot széljárt hullám kék tetején.
Mint szikrás haját fejről emelget

heves menád, a homály elején,
a szemhatártól egekig terjed
a közelgő vihar, loknikat fodroz.

Te, gyászdala a haldokló évnek,
e végső éj lesz kupola sírodnak.
Boltív, mit gőzök vad ereje présel,

s melyből feszítve tör ki, mint a sóhaj,
fekete eső, és tűz és jég: ó, hallj!

*

Te, ki a mediterrán térséget
nyár-álmaiból életre kelted,
habkő szirt lágycsúcs s vízesek kéksége,

melyek Baiaé-nál érnek tengert;
s álmodni láttál öreg palotákat,
tornyokat, idő árján remegve,

virággal lepve s azúrkék mohával,
édesen, mi képzelhetetlen. Te,
kit útján Atlanti óceánba

hasadt szakadékok kísérik, s lenn
iszamos virágok, bogas korall
viselnek moszatot; kíméletlen

hangod, sötétséged ismerik, s jaj,
magukat ingva tördelik: – Ó, hallj!

*

Halott levél, ha lennék, hordanál;
veled repülhetnék, mint gyors felhő;
ha hullám, hatalmad megosztanád,

indulatát lüktetném, vad erőt,
szelídebben, mint te, Fékezhetetlen,
de szabadabban! Ha még fel se nőtt

kamasz lennék, társ vándorló szelekben,
melyek égboltja minden látomást
felülragyog! – Én sosem törekedtem

égő vágyaimmal jutni hozzád.
Kajj fel, mint felhőt, levélt, víztincset!
Vérzem! Zuhanok lét-tüskék hosszán!

A súlyos órák gyors-büszkén, mint te,
igázhatatlan vernek bilincsbe.

*

Hadd legyenek lantod, akár az erdő,
hisz levelem hullván, olyan vagyok!
Akkordjaid zaja egetverő,

elviszed a bús, őszi hangzatot
belőlünk édesen. Légy szellemem
te heves lélek, te indulatos!

Fonnyadt levélként űrbe emeld fel
holt eszméimet új születésre;
s varázsigéivel eme versem

szavait szórd szét, mint tűzhely rése
hamut s szikrát, hallja a mindenség!
Az alvó földön ajkamon légy te

a prófétálás trombitája! Ó, Szél,
jöhét már Tavasz is, ha itt a Tél?

*

Percy Bysshe Shelley

Ode to the West Wind

O wild West Wind, thou breath of Autumn's being
Thou from whose unseen presence the leaves dead
Are driven like ghosts from an enchanter fleeing,
Yellow, and black, and pale, and hectic red,
Pestilence-stricken multitudes! O thou
Who chariotest to their dark wintry bed
The wingèd seeds, where they lie cold and low,
Each like a corpse within its grave, until
Thine azure sister of the Spring shall blow
Her clarion o'er the dreaming earth, and fill
(Driving sweet buds like flocks to feed in air)
With living hues and odours plain and hill;
Wild Spirit, which art moving everywhere;
Destroyer and preserver; hear, O hear!

Thou on whose stream, 'mid the steep sky's commotion,
Loose clouds like earth's decaying leaves are shed,
Shook from the tangled boughs of Heaven and Ocean,
Angels of rain and lightning! they are spread
On the blue surface of thine airy surge,
Like the bright hair uplifted from the head
Of some fierce Mænad, ev'n from the dim verge
Of the horizon to the zenith's height –
The locks of the approaching storm. Thou dirge

Of the dying year, to which this closing night
Will be the dome of a vast sepulchre,
Vaulted with all thy congregated might
Of vapours, from whose solid atmosphere
Black rain, and fire, and hail will burst: – O hear!

Thou who didst waken from his summer-dreams
The blue Mediterranean, where he lay,
Lull'd by the coil of his crystalline streams,
Beside a pumice isle in Baiæ's bay,
And saw in sleep old palaces and towers
Quivering within the wave's intenser day,
All overgrown with azure moss, and flowers
So sweet, the sense faints picturing them! Thou
For whose path the Atlantic's level powers
Cleave themselves into chasms, while far below
The sea-blooms and the oozy woods which wear
The sapless foliage of the ocean, know
Thy voice, and suddenly grow gray with fear
And tremble and despoil themselves: – O hear!

If I were a dead leaf thou mightest bear;
If I were a swift cloud to fly with thee;
A wave to pant beneath thy power, and share
The impulse of thy strength, only less free
Than thou, O uncontrollable! – if even
I were as in my boyhood, and could be
The comrade of thy wanderings over heaven,
As then, when to outstrip thy skiey speed
Scarce seem'd a vision, – I would ne'er have striven
As thus with thee in prayer in my sore need.
O lift me as a wave, a leaf, a cloud!
I fall upon the thorns of life! I bleed!

A heavy weight of hours has chain'd and bow'd
One too like thee – tameless, and swift, and proud.

Make me thy lyre, ev'n as the forest is:
What if my leaves are falling like its own!
The tumult of thy mighty harmonies
Will take from both a deep autumnal tone,
Sweet though in sadness. Be thou, Spirit fierce,
My spirit! be thou me, impetuous one!
Drive my dead thoughts over the universe,
Like wither'd leaves, to quicken a new birth;
And, by the incantation of this verse,
Scatter, as from an unextinguish'd hearth
Ashes and sparks, my words among mankind!
Be through my lips to unawaken'd earth
The trumpet of a prophecy! O Wind,
If Winter comes, can Spring be far behind?

Elizabeth Barrett Browning: Portugál szonettek (43.)

Hogyan szeretlek? Mójját számolom.
Mélyen, hosszan, és emelkedetten!
Lelkem rád lel, ha túl is haladtam
a Végső üdv és Lét-kereteken.

Szükségem van rád minden napon még,
 akár gyertya vagy nap fénye hasad.
 Mint ember, kiben Jó vágya fakad,
 szeretlek, tisztán, mintha áldoznék.

Szenvedélyesen, nagy bánatokból
 fakadt erővel, gyermeki hittel,
 szeretlek egész létemmel, sokszor

rég elveszettnek hitt szentjeimmel.
 S ha az Úr akarja bármi okból,
 utána is, ha már halál vitt el.

*

Elizabeth Barrett Browning
 Sonnets from the Portuguese

How do I love thee? Let me count the ways.
 I love thee to the depth and breadth and heights.
 My soul can reach, when feeling out of sight
 For the ends of Being and Ideal Grace.

I love thee to the level of every day!
 Most quiet need, by sun and candlelight,
 I love thee freely, as men strive for Right,
 I love thee purely, as they turn from Praise,

I love thee with the passion put to use
 In my old griefs, and with my childhood's faith,
 I love thee with a love I seemed to lose

With my lost saints, – I love thee with the breath,
Smiles, tears, of all my life! – and, if God choose,
I shall but love thee better after death.

Edward Lear: Limerickek

1-10.

Élt Hongkongban egy öreg bonc,
a jóhírén semmi kolonc;
feküdt az ágyban,
feje egy zsákban,
s ártalmatlan, mint nyírt lobonc.

*

Akadtt Fife-ban, kit vén mivolta
fárasztott már – ez régi nóta.
Ballada ebédre,
saláta melléje,
így kúrálták vón' már mióta...

*

Egy zöldrühás fiatal lány
– az arca mindig halavány –
kalapra lepedőt
terít, mint vállkendőt,
s jár, abba burkolódzván.

*

Egy Slough-i virgonc legény
táncolt faágak hegyén.
Rászóltak: – Gyalázat!

Rongálod a fákat,
te tapintatlan kretén!

*

Egy Putney-i vénnek nem kell más,
mint roston sült pók és lekvár.

Az a romantika,
ha kezében tea,
s előtte tengeri kilátás.

*

Volt egy lány, kinek éjszaka
mindig nyitva volt ablaka,
a sok-sok jómadár
oda röpködött már,
mégis oly szűz, mint tél hava.

*

Brill-ben élt a vén Anett,
ki fodros pólókat vett.
Rászóltak: – Gyalázat,
kéne több alázat,
úgy nézel ki, mint egy cet!

*

Háromhídfalván egy vén író
fejét zavarta sok vérszívó.
Ha egy keréken ült,
szájában véres sült,
csakis attól lett strapabíró.

*

Volt egy vénember, egy Wick-i pap,
ki csak így beszélt: „– Tik-tak, Tik-tak” –
sohasem mondott mást,
óráként körbe járt,
s így telt nála minden nap.

*

Volt egy kék ruhás kis menyecske.
 – Te vagy az? – mindig ezt kérdezte.
 Ha felelték: – Igen!
 Rögtön rávágta: – Nem!
 Ily kellemetlen volt a beste.

*

Lear 1-10:

There was an old man of Hong Kong,
 Who never did anything wrong;
 He lay on his back,
 With his head in a sack,
 That innocuous old man of Hong Kong.

*

There was an old person of Fife,
 Who was greatly disgusted with life;
 They sang him a ballad,
 And fed him on salad,
 Which cured that old person of Fife.

*

There was a young person in green,
 Who seldom was fit to be seen;
 She wore a long shawl,
 Over bonnet and all,
 Which enveloped that person in green.

*

There was an old person of Slough,
 Who danced at the end of a bough;
 But they said, 'If you sneeze,
 You might damage the trees,
 You imprudent old person of Slough.'

*

There was an old person of Putney,
Whose food was roast spiders and chutney,
Which he took with his tea,
Within sight of the sea,
That romantic old person of Putney.

*

There was an old person of Brill,
Who purchased a shirt with a frill;
But they said, 'Don't you wish,
You mayn't look like a fish,
You obsequious old person of Brill?'

*

There was an old man of Three Bridges,
Whose mind was distracted by midges,
He saate on a wheel,
Eating underdone veal,
Which relieved that old man of Three Bridges.

*

There was an old person of Wick,
Who said, 'Tick-a-Tick, Tick-a-Tick;
Chickabee, Chickabaw,'
And he said nothing more,
That laconic old person of Wick.

*

There was a young lady in blue,
Who said, 'Is it you, Is it you?'
When they said, 'Yes, it is,' –
She replied only, 'Whizz!'
That ungracious young lady in blue.

Lear 11-20

Egy kínai – már élemedett –,
a nővére volt Yvett s Odett,
Amélia és Nelli,
Olívia és Sztelli,
s mind, ki Kínába telepedett.

*

Egy öreg Dargle-i, ki mindig ráfizet,
vett a dombon hat demizson szájvizet.
S így szólt: – Míg elfogy, kóstolom,
és az árát csak srófolom,
vagy a halaknak legördítem.

*

Volt egy vénséges vén Maralakó,
kemény modorú, s elég fakó.
Csak a naplón hevert,
békáknak énekelt,
s nem tanulta meg, hol van Makó.

*

Egy lány rőt hajjal éldegélt,
zavarta őt e dús fejké.
Kalapot bőrből varrt,
három nagy toll volt rajt'
s rőt masnikkal fedte fejét.

*

Ismertem egy Bree-i nőt,
– víziszonyos azelőtt –,
a halat fogdosta,
hasukat megmosta,
majdhogynem uszonya nőtt.

*

Élt a Temzén egy hajós,
az orra olyan lapos,
horgászni, ha mentek,
egy lámpást rátettek,
ezért volt hajókon kapós.

*

Egy férfi feketében járt,
nagy szöcske a hátára szállt,
úgy cirpelt fülébe,
csapkodott ültébe,
majd' agyonverte magát.

*

Toulouse-ban egy vén ripők
vett egy pár szép, új cipőt.
Kérdezték: „Kényelmes?”
– Nem adom én neked!”
– felelt e zavart ripők.

*

Blackheadben élt egy vén egyén,
koszorú díszlett a fején,
egérből és rákból,
s hagymakarikákból
fonta e hibbant vénlegény.

*

Egy vén a piacon vedelt,
hozzá égett tóosztot evett.
Ha mondta: „Elég lesz!”,
tukmálták: „Na, még ezt!”
Így lett hihetetlen levert.

*

Lear 11-20

There was an old person of China,
Whose daughters were Jiska and Dinah,
Amelia and Fluffy,
Olivia and Chuffy,
And all of them settled in China.

*

There was an old man of the Dargle
Who purchased six barrels of Gargle;
For he said, 'I'll sit still,
And will roll them down hill,
For the fish in the depths of the Dargle.

*

There was an old man in a Marsh,
Whose manners were futile and harsh;
He sate on a log,
And sang songs to a frog,
That instructive old man in a Marsh.

*

There was a young person in red,
Who carefully covered her head,
With a bonnet of leather,
And three lines of feather,
Besides some long ribands of red.

*

There was an old person of Bree,
Who frequented the depths of the sea;
she nurs'd the small fishes,
And washed all the dishes,
And swam back again into Bree.

*

There was an old man in a barge,
Whose nose was exceedingly large;
But in fishing by night,
It supported a light,
Which helped that old man in a barge.

*

There was an old person in black,
A Grasshopper jumped on his back;
When it chirped in his ear,
He was smitten with fear,
That helpless old person in black.

*

There was an old man of Toulouse
Who purchased a new pair of shoes;
When they asked, 'Are they pleasant?' –
He said, 'Not at present!'
That turbid old man of Toulouse.

*

There was an old man of Blackheath,
Whose head was adorned with a wreath,
Of lobsters and spice,
Pickled onions and mice,
That uncommon old man of Blackheath.

*

There was an old man on the Humber,
Who dined on a cake of burnt Uumber;
When he said – 'It's enough!' –
They only said, 'Stuff!
You amazing old man of the Humber!'

Lear 21-30

Egy Stroud-i asszonyt (jó öreg),
sutba szorított a tömeg.
De magát nem hagyta,
pálcáját forgatta,
beleroppant néhány föveg.

*

Boulakban egy vén herélt
kajmánháton eddegélt.
Mondták: – Éjjel, meglehet,
megkóstolja kelmedet,
s nem fél fogára lesz elég.

*

Ibreemben élt egy öreg pali,
ha rájött, elkezdett sikítani.
– Ha így tesz – mondták végül, –
ütjük, míg belekékül,
mert undorító ezt hallani!

*

Egy vén gall nő, ha kifáradt,
táncra tanított kis libákat.
Hiába sopánkodott: – Nahát!
csak annyit feleltek erre: – Háp!
és mindük elkövetett hibákat.

*

Egy vén, ha ritmust vertek,
sikított, mint akit vernek.
Csizmáját levették,
gyümölcscsel etették,
hátha így nyugalmat nyernek.

*

Wokingban egy vén felbujtó
perverz, s modora lesújtó.
Vasúti korlátra mászott,
vödörrel fején vitázott,
s hajáról folyt le a túró.

*

Bantryben egy imposztor
kamrában alszik, s kosztol,
hogy egerek ne zavarják,
rizsbe lógatta a karját,
s megbékültek vele sokszor.

*

Egy vén csomóponti sínre ült,
lelkifurdalásoktól hevült,
ha mondták: – Lekéste!
Nem tojt az egészre,
ott maradt, s kínjába merült.

*

Egy vén még kicsiny lehetett,
hogy teáskannába esett,
és mivel túl duci,
nem tudták kihúzni,
ott töltött egy egész életet.

*

Kimerítő a vén Lady.
Sose bírt gombostűt nézni.
Rászólt az inasra:
– Seprűzd ki, mihaszna,
ha Winchelsea-ből is mész ki!

*

Lear 21-30

There was an old person of Stroud,
Who was horribly jammed in a crowd;
Some she slew with a kick,
Some she scrunched with a stick,
That impulsive old person of Stroud.

*

There was an old man of Boulak,
Who sate on a Crocodile's back;
But they said, 'Tow'rds the night,
He may probably bite,
Which might vex you, old man of Boulak!'

*

There was an old man of Ibream,
Who suddenly threaten'd to scream;
But they said, 'If you do,
We will thump you quite blue,
You disgusting old man of Ibream!'

*

There was an old lady of France,
Who taught little ducklings to dance;
When she said, 'Tick-a-Tack!' –
They only said, 'Quack!'
Which grieved that old lady of France.

*

There was an old man who screamed out
Whenever they knocked him about;
So they took off his boots,
And fed him with fruits,
And continued to knock him about.

*

There was an old person of Woking,
Whose mind was perverse and provoking;
He sate on a rail,
With his head in a pail,
That illusive old person of Woking.

*

There was a young person of Bantry,
Who frequently slept in the pantry;
When disturbed by the mice,
She appeased them with rice,
That judicious young person of Bantry.

*

There was an Old Man at a Junction,
Whose feelings were wrung with compunction,
When they said, 'The Train's gone!'
He exclaimed 'How forlorn!'
But remained on the rails of the Junction.

*

There was an old man who when little
Fell casually into a kettle;
But, growing too stout,
He could never get out,
So he passed all his life in that kettle.

*

There was an old Lady of Winchelsea,
Who said, 'If you needle or pin shall see,
On the floor of my room,
Sweep it up with the broom!'
– That exhaustive old Lady of of Winchelsea.

Lear vegyes

Egy ártatlan lányka, szegény,
kijárált az éj közepén;
sok fránya jómadár
körüldongta, s ma már,
szűzességét bánja szegény.

*

There was a Young Lady in White,
Who looked out at the depths of the Night;
But the birds of the air
Filled her heart with despair,
And oppressed that Young Lady in White.

Dorkingból a kis Polett
karimás kalapot vett,
méreteres alakja
szemét megzavarta,
s mindenkinek nekiment.

*

There was a Young Lady of Dorking,
Who bought a large bonnet for walking;
But its colour and size,
So bedazzled her eyes,
That she very soon went back to Dorking.

Egy lányt, a neve Marika,
üldözött a heves bika.
Fogott egy lapátot,
s bőszen rákiáltott:
– Mars! – így lett kezes a bika.

*

There was a Young Lady of Hull,
 Who was chased by a virulent bull;
 But she seized on a spade,
 And called out, 'Who's afraid?'
 Which distracted that virulent bull.

Mariann nagy kalapjára
 reászáll minden madárka,
 megtisztelik nagyba',
 de őt nem izgatja,
 mindüket vendégül látja.

*

There was a Young Lady whose bonnet,
 Came untied when the birds sate upon it;
 But she said: 'I don't care!
 All the birds in the air
 Are welcome to sit on my bonnet!'

Cipő alá egy Rude-i lány
 faklumpát kötött hajdanán.
 S mivel a sár spriccelt,
 vett még néhány spiccet,
 velük korzózott azután.

*

There was a Young Lady of Ryde,
 Whose shoe-strings were seldom untied.
 She purchased some clogs,
 And some small spotted dogs,
 And frequently walked about Ryde.

Egy nagy szakállú szerzet
 – Ettől féltem! – nyekergett,
 Két bagoly, tyúkocska,
 ökörszem, pacsirta
 fészkével telt meg a szőrzet.

*

There was an Old Man with a beard,
 Who said, 'It is just as I feared!
 Two Owls and a Hen,
 Four Larks and a Wren,
 Have all built their nests in my beard!'

Egy vén, ki dombon lakott,
 szinte sosem nyughatott.
 Nagyanyja slafrokja
 díszlett rajt', mióta
 föl s alá futkározott.

*

There was an Old Man on a hill,
 Who seldom, if ever, stood still;
 He ran up and down,
 In his Grandmother's gown,
 Which adorned that Old Man on a hill.

Egy srácrá, ki Szmirnába való,
 Nagyí mondta: égetnivaló.
 De ő egy macskát vett,
 s átadta: – Ezt égesd!
 Hozzád illő ez lesz, Nyanyó.

*

There was a Young Person of Smyrna,
 Whose Grandmother threatened to burn her;
 But she seized on the cat,
 And said, 'Granny, burn that!
 You incongruous Old Woman of Smyrna!

Volt egy paprikás Chile-i vén,
 kinek esze nem volt a helyén;
 csak lépcsőkön tanyált,
 s csak gyümölcsöt zabált,
 ez a könnyelmű, paprikás vén.

*

There was an Old Person of Chili,
 Whose conduct was painful and silly,
 He sate on the stairs,
 Eating apples and pears,
 That imprudent Old Person of Chili.

Orr ékít, tízarasznyi
 egy vént, ki így fakadt ki:
 – Tülköm nem túl hosszú,
 ti látjátok rosszú',
 ettől vagyok valaki!

*

There was an Old Man with a nose,
 Who said, 'If you choose to suppose,
 That my nose is too long,
 You are certainly wrong!
 That remarkable Man with a nose.

Gongot vert egy vén vakon
 álló nap az utakon,
 míg a nép fellázadt:
 – Ó Jog, te gyalázat!
 S gongjával csapta agyon.

*

There was an Old Man with a gong,
 Who bumped at it all day long;
 But they called out, 'O law!
 You're a horrid old bore!'
 So they smashed that Old Man with a gong.

Chertsey-ben élt a vén Mrs. Rult,
 piruettjein tömeg ámult,
 oly sebesen forgott,
 hogy földbe fúródott,
 s mindenki elkomorult.

*

There was an Old Lady of Chertsey,
 Who made a remarkable curtsey;
 She twirled round and round,
 Till she sunk underground,
 Which distressed all the people of Chertsey.

Odújában egy remetét
 szörnyen felizgatott egy méh.
 Kérdezték: – Élvezted?
 S ő felelt: – Képzelhedd.
 Bár nem is különlegesség...

*

There was an Old Man in a tree,
 Who was horribly bored by a Bee;
 When they said, 'Does it buzz?'
 He replied, 'Yes, it does!'
 'It's a regular brute of a Bee!'

Fuvolás volt a vén Mr. Dot.
 Csizmájába egy kígyó siklott.
 Éjjel-nappal fújta,
 a kígyó nem bírta,
 s gyorsan megfutamodott.
 *

There was an Old Man with a flute,
 A sarpint ran into his boot;
 But he played day and night,
 Till the sarpint took flight,
 And avoided that man with a flute.

Egy ifjú hölgyemény álla
 hajazott a tű fokára.
 Hát meghegyeztette,
 s hárfáját pengette
 egyedi dallamot játszva.
 *

There was a Young Lady whose chin,
 Resembled the point of a pin;
 So she had it made sharp,
 And purchased a harp,
 And played several tunes with her chin.

Egy vénnek a szomszéd tömbbe'
 egy pennynél sose volt többje.
 Mézzel hagymát töltött,
 minden pénzt ráköltött,
 így lett Kilkenny különce.

*

There was an Old Man of Kilkenny,
 Who never had more than a penny;
 He spent all that money,
 In onions and honey,
 That wayward Old Man of Kilkenny.

A vén moldáv gyagya lett,
 oly furcsán viselkedett;
 ha tudott, bajt csinált.
 Asztalon hajcsikált,
 s mindenki rajt' nevetett.

*

There was an Old Man of Moldavia,
 Who had the most curious behaviour;
 For while he was able,
 He slept on a table.
 That funny Old Man of Moldavia.

Templompadban ült egy vén,
 kék pettyek a mellényén,
 de mégis széttépte
 húgai részére
 ez a jólelkű, víg vén.

*

There was Old Man in a pew,
 Whose waistcoat was spotted with blue;
 But he tore it in pieces
 To give to his nieces,
 That cheerful Old Man in a pew.

– E tehéntől – szólt a vén –
 menekülnék, de miként?
 Ha létrára mászom
 és mosoly ül számon,
 tán lágyíthatok a szívén.

*

There was an Old Man who said, 'How
 Shall I flee from that horribke cow?
 I will sit on this stile,
 And continue to smile,
 Which may soften the heart of that cow.'

Egy vén, ki a folyón ladikolt,
 – Lebegek! Lebegek! – így rikolt.
 S ha szóltak, hogy „Uncsi!”,
 el akart ájulni
 e szerencsétlen dilinós.

*

There was an Old Man in a boat,
 Who said, 'I'm afloat, I'm afloat!'
 When they said, 'No! you ain't!'
 He was ready to faint,
 That unhappy Old Man in a boat.

Egy vénség – Madras-i volt –
 bézs csacsin szamaragolt.
 A fülek mérete
 lett az ő végzete.
 ijedtében szörnyet holt.

*

There was an Old Man of Madras,
 Who rode on a cream-coloured ass;
 But the length of its ears,
 So promoted his fears,
 That it killed that Old Man of Madras.

Volt egy nőszemély Leeds-ből,
 szinte eláradt a víztől;
 Hokedlin kushadt,
 s az egresfelfűjtat
 falta egyre reggel tisztól.

*

There was an Old Person of Leeds,
 Whose head was infested with beads;
 She sat on a stool,
 And ate gooseberry fool,
 Which agreed with that person of Leeds.

Egy perui vén sosem sejtette,
 viselkedni hogyan kellene.
 Hát bőgött, mint medve,
 s a haját tépkedte
 mert ez volt a perui lényege.

*

There was an Old Man of Peru,
 Who never knew what he should do;
 So he tore off his hair,
 And behaved like a bear,
 That intrinsic Old Man of Peru.

Egy Hurst-i lőköttö vén
 ivott, akár a gödény.
 Rászóltak: – Mit teszel?
 Ő meg: – Mit érdekel?
 Én vagyok tőle kövér.

*

There was an Old Person of Hurst,
 Who drank when he was not athirst;
 When they said, 'You'll grw fatter,'
 He answered, 'What matter?'
 That globular Person of Hurst.

Egy krétai szegény fiú
 ruhájára nem volt hiú.
 Csak zsákruhát hordott,
 mit pettyekkel toldott,
 e különös, szegény fiú.

*

There was a Young Person of Crete,
 Whose toilette was far from complete;
 She dressed in a sack,
 Spickle-speckled with black,
 That ombliferous person of Crete.

Egy víg arcú, vén jöttment
 a Szigetekről jött s ment.
 – Csuhajja! – rikoltott,
 s hegedűn nyikorgott
 e szerethető jöttment.

*

There was on Old Man of the Isles,
 Whose face was pervaded with smiles;
 He sung high dum diddle,
 And played on the fiddle,
 That amiable Man of the Isles.

Ischiában egy vén pasas
 évről évre hóbortosabb:
 dzsigget járt, és szteppet,
 fügét evett ezret,
 s bár kedves lett, nem okosabb.

*

There was an Old Person of Ischia,
 Whose conduct grew friskier and friskier;
 He dance hornpipes and jigs,
 And ate thousands of figs,
 That lively Old Person of Ischia.

Egy portugál leánygyerek
 egyre tengert nézegetett,
 egy fa tetejéről
 vizsgálódott, s végül
 szólt: – El innen sosem megyek!

*

There was a Young Lady of Portugal,
Whose ideas were excessively nautical:
She climbed up a tree,
To examine the sea,
But declared she would never leave Portugal.

